HET STORMT IN IERLAND

DOOR

HANS G. KRESSE

EEN AVONTUUR VAN

ERIC DE NOORMAN

ERIC DE NOORMAN

DEEL XLVIII

Het stormt in Ierland

Inleiding

Op weg naar Harragh, waar Winonah zich bevindt, loopt Eric een vrijhaven aan de noordpunt van Alba binnen om proviand en drinkwater in te slaan. De ring van Fergus bewijst grote diensten, maar tevens ontdekt de Noorman dat Fergus machtige vijanden heeft. Ieren, onderdanen van grootvorst Criffan, zijn uitgezonden om Fergus te vangen, en naar Ierland te brengen. Menende dat zij de Stormvogel te pakken hebben, grijpen zij Svein Langtand en voeren hem mee op hun schip. In zijn pogingen om Svein te bevrijden, komt Eric na veel hachelijke avonturen in Ierland terecht, waar hij tot zijn vreugde Fergus ontmoet. Hij meent, dat alle moeilijkheden nu spoedig overwonnen zullen worden...

Zie deel 47: DE RING VAN FERGUS.

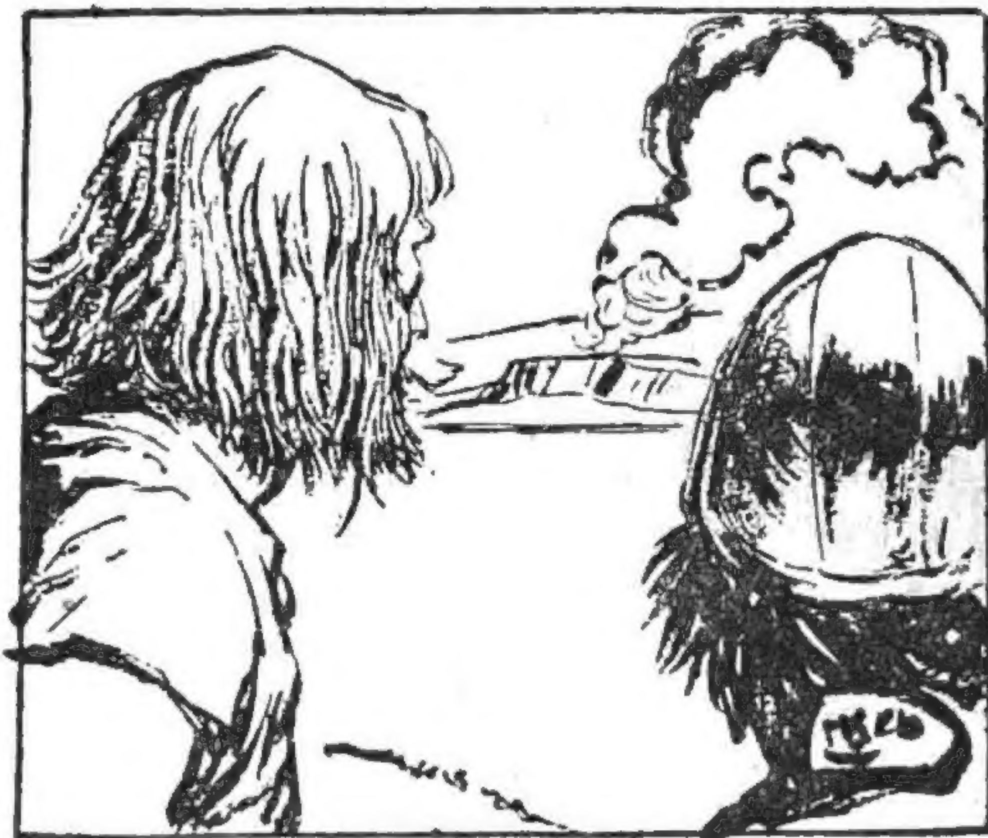

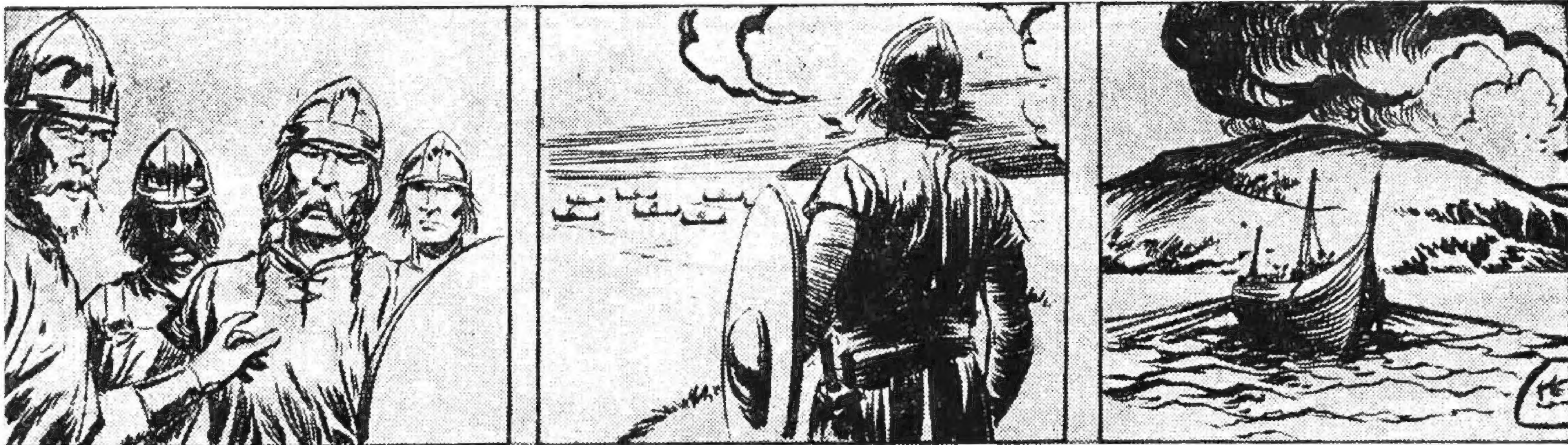
„Meen niet, dat wij het spel nu gewonnen hebben," zegt Fergus ernstig. „Ik heb berichten binnen gekregen, dat de Ierse grootvorst alle vissersdorpen langs de kust laat bewaken door zijn schepen, om te voorkomen dat ik op een scheepje de wijk zou nemen naar mijn eigen vloot. We kunnen niet meer uit Ierland weg — het wachten is nu nog slechts op de krijgsbenden van Criffan, die ongetwijfeld zullen komen om de noordelijke gebieden meter voor meter uit te kammen en dan zijn wij geknipt!" „Die grootvorst heeft er wat voor over om jou te pakken te krijgen," mompelt Eric, die dit alles nauwelijks geloven kan. „Dat heeft hij," bevestigt Fergus, „en ik zal je wel eens vertellen waarom." Hij wendt zich tot de oude krijger. „Je kent de weg door het moeras?" De oude knikt. „Dat is de enige weg om er door te komen," vervolgt Fergus, „en jij kunt ons daarbij helpen. Of zit de angst voor spoken en moerasgeesten bij jou ook te diep?" De oude slikt een paar maal. „Heer Fergus, al stonden er duizend spoken op een rij, ik zou u helpen. Gij hebt mijn zoon van de galg gered..." En zo begeven de vogelvrijen zich even later, voorafgegaan door de oude krijgsman, op weg naar het Zuiden, waar Fergus' volgelingen hem wachten. Maar ook de krijgers van zijn doodsvijand, de grootvorst van Ierland...

Dag na dag trekken Eric en zijn kleine troepje door het onherbergzame moeras, dat zich tot aan de horizon uitstrekt. Zonder hun gids zouden ze ongetwijfeld geen stap kunnen doen zonder in de modder te zakken. Maar de man schijnt iedere pas te kennen en voert hen zonder aarzelen voort. Het idee om zich aan te sluiten bij de aanhangers van Fergus lokt Eric niet erg aan. En Bolan en de anderen lijken hem verder dan ooit... Op dezelfde tijd slaat een van Erics krijgers vanaf een hoogte het drietal schepen gade, dat uit het zuiden nadert. Dan stormt hij naar beneden om Bolan te waarschuwen. Deze heeft de kleine vloot ook al ontdekt en in spanning wachten ze af. „Het zijn twee Ierse schepen", mompelt de oude gotenkrijger, „en het andere schip, dat ze meevoeren, lijkt veel op de Drakar, waar Eric aan boord is. Maar we zullen ons wel vergissen, want ze varen voorbij." De schepen verdwijnen achter het grote eiland en de mannen kunnen slechts afwachten, tot opeens een grote donkere rookwolk van het piratennest opstijgt. „Brand", stoot Bolan uit. „Er kan een ongeluk gebeurd zijn daar... of er wordt gevochten. Dat laatste lijkt me eerder het geval. We moeten er heen mannen."

Blij met deze afwisseling in het eentonig bestaan, dat ze op het eiland hebben, haasten de mannen zich hun wapens in orde te brengen en ongeduldig wachten ze op het bevel van Bolan, de boot vlot te duwen. Maar al staat ook Bolan te popelen, toch acht hij het raadzamer te wachten. „Als er strijd is ontstaan op dat andere eiland, zijn de piraten van Thore de Deen verre in de meerderheid." Bovendien zouden ze te laat komen, om de Ieren te helpen en dan lopen ze dus de overmachtige piratentroep in de armen... „Misschien is het wel een signaalvuur voor een of ander", mompelt Bolan, „wie weet wat er daar gebeurt." Het wachten kost menig krijger moeite maar ten laatste wordt hun geduld beloond: een aantal schepen verdwijnen met bolle zeilen van achter de hoge klippen van het piratennest... de vloot van Thore de Deen! Snel en rank klieven de schepen de golven, zuidwaarts. „Waar zijn de Ieren?" mompelt Bolan, terwijl hij onrustig de piratenvloot nastaart. Waar zijn Eric en Svein? „Vlug mannen, in de boot!" Nauwelijks zijn Thore's schepen uit het gezicht verdwenen, of de Drakar van Bolan vaart krakend en steunend, voortgedreven door de onrust en het ongeduld van dertig potige roeiers, de baai uit en zet koers naar het pirateneiland, waar de donkere roetwolken slechts een voorproefje zijn van wat hun daar wacht.

In diepe stilte nadert de Drakar de kust van het pirateneiland, waar donkere wolken de klippen verduisteren. Hoewel ze weten, dat Thore de Deen en zijn bende verdwenen zijn, voelen de Noren zich toch weinig op hun gemak en hun ogen spieden langs de rotsen, als vrezen zij door een ongeziene vijand belaagd te zullen worden. Zwijgend wijst Bolan naar de kust, naar de twee brandende Ierenschepen, die oorzaak zijn van de zwarte dreigende rook. Het enige wat aan de aanwezigheid van de piraten herinnert zijn de enorme geblakerde stookplaats tussen de rotsen... en de doden: bijna de gehele bemanning van de Ierenschepen, lijkt het Bolan toe, als hij grimmig tussen de rotsblokken op het smalle strand doorgaat. Geen levende ziel is te bespeuren en zuchtend zet Bolan zich op een steen... Wat nu? Het is wel duidelijk, dat hij niet meer hoeft te hopen, dat Eric terug zal komen, geholpen door de Ierse grootvorst, naar hij verwachtte, want het zijn de krijgers van de Ierse koning, die hier liggen. Dus moet er iets met de Noorman gebeurd zijn. Maar wat? Dat zal hij nooit te weten komen, want degenen, die hem dat zouden kunnen vertellen, zijn dood of over zee verdwenen met Thore de Deen. „Dan gaan we op goed geluk op zoek", beslist hij en staat op. Op hetzelfde moment ontstaat er beweging onder zijn mannen en opziende ontwaart hij een troepje Ieren, die schreeuwend, met de wapens in de vuist op hen instormen.

„Halt, weg de wapens!" buldert Bolan, nog voor zijn mannen zich in beweging gezet hebben. En terwijl hij zelf het voorbeeld geft, snelt hij alleen met opgeheven armen de Ieren tegemoet. „Vrienden! We zijn vrienden!" roept hij hun toe. De Ieren staan aarzelend stil. Kennelijk kunnen ze nog niet veel verschil zien tussen deze Noren en de bende, die hun kort tevoren naar het leven stond. Maar ze laten Bolan rustig naderen. „Wij zijn mannen van de Koning der Noren", zegt Bolan trots en hij stelt tevreden vast, dat dit in elk geval indruk maakt. Snel legt hij de toestand uit en de Ieren luisteren in stijgende verbazing. „Dus... de gevangene, voor wie wij hier kwamen, heeft niets met Fergus de Stormvogel te maken?" mompelt een van hen, waarop hij op zijn beurt de Noren vertelt van de aanval, die het Deense schip, waarop Eric de Noorman verbleef, op de schepen, die Fergus vervoerden, ondernam. Nu is het Bolan's beurt om verwonderd te zijn al mag hij dat niet tonen. Maar zijn verwondering is vermengd met blijdschap, nu hij weet, dat de Noorman in ieder geval nog leeft. „De man die Fergus de Stormvogel bevrijdde zou dan Uw koning Eric moeten zijn", gromt de Ier. „Als ge de Deense aanvoerder geloven wilt, ja", antwoordt Bolan schouderophalend, „maar wie gelooft een piraat, die in het nauw zit." Hoewel hij zelf geen moment aan de waarheid van het verhaal twijfelt, lijkt het hem niet verstandig dit aan de Ieren te laten merken. „We doen nu het beste, naar Ierland te gaan, naar Uw vorst!" beslist Bolan, „Hij is de enige, die hier uitkomst brengen kan. Als hij weet, dat de Koning der Noren zich in zijn land bevindt, zal hij zeker alles doen om hem te helpen. Maar we moeten ons haasten, vóór de Ierse koning — niet wetende hoe de toestand werkelijk is — onze arme Svein Langtand vonnist. En hoe zullen wij er ooit in slagen, met ons wrakke bootje, eerder dan Thore de Deen in Ierland te zijn?"

„Uw vrees, dat de Deense rover eerder dan wij in Ierland zal zijn, is ongegrond", zegt de Ier met een glimlach. „Ik betwijfel of hij ooit de Ierse kust in zicht zal krijgen. Ge houdt geen rekening met onze vloot, die ieder schip dat naar Ierland vaart aanhoudt en onderzoekt. Nu is het bekend dat Thore de Deen een sluwe rekel is; maar zelfs al zou hij er in slagen onze schepen te slim af te zijn, dan nóg is er geen man overboord. Wij zijn dicht achter hem. Wanneer we — zodra we Ierland bereiken — een postduif zenden naar het hof, komt onze boodschap waarschijnlijk nog tijdig genoeg." „We zullen het hopen", knikt Bolan. „In ieder geval behoeven we de moed dus nog niet te verliezen, wat dit betreft, hoewel ik mij ernstig zorgen maak over het lot van de Noorse vorst. Wist ik slechts hoe het met hèm is..." En terwijl Bolan's schip zee kiest, houdt Eric de Noorman, moe en hongerig van de dagenlange tocht door het moeras, de pas in op een wenk van de oude gids, die hem en zijn drie makkers voorgaat. „Van hier af ga ik alleen verder", fluistert de oude krijger Fergus toe. „Het moeras strekt zich niet verder uit en we bevinden ons op korte afstand van de heirbaan tussen de kust en Tara, waar de Grootvorst Criffan woont. Ik vrees, dat het hier in de omgeving wemelt van de krijgers, dus oppassen is geboden."

Als de gids geruisloos in het struikgewas verdwenen is, maken de vier vogelvrijen het zich gemakkelijk op de koele, verborgen plek. „Weet jij waar we zijn?" vraagt de Noorman fluisterend aan Fergus. Deze knikt. „Zo ongeveer, maar dat doet er niet toe. Hier, in het gebied rond Tara heb ik vele helpers en zij kennen deze streek als geen ander. Wanneer wij er in slagen, ons bij hen aan te sluiten, behoeven wij ons over onze veiligheid geen zorg meer te maken. Maar ik zoek geen veiligheid; ik zoek een manier om bij mijn vloot terug te komen." De drie anderen knikken instemmend. „Ierland is een eiland", mompelt de Noorman na verloop van tijd. „Als de grootvorst onze ontsnapping over zee onmogelijk wil maken, moet hij duizenden schepen bezitten, om die hele lange kust te bewaken. Dat is onmogelijk." „Onmogelijk, maar ook niet nodig", gromt Fergus. „Er is geen scheepvaart op de zee ten westen van Ierland. Iedereen weet toch, dat daar ergens de wereld eindigt en geen schip ooit terug zou keren, dat zich dáár waagt". „Ik heb nergens last van gehad", glimlacht de Noorman, „en ik ben deze zee overgestoken, tot de andere zijde, waar een groot land ligt." Het is Fergus aan te zien, dat hij hiervan geen woord gelooft, maar Eric gaat rustig verder: „Laat op mijn verantwoording een schip of desnoods een vlot gereed maken aan de westkust. Roep zoveel mogelijk van je mannen bij elkaar. Als de Ieren met Svein terugkomen, leggen wij hun hier ergens langs de heirbaan een hinderlaag, bevrijden Svein, vluchten door het moeras naar het westen, waar niemand ons zoeken zal, en keren naar je vloot terug, zonder dat een schip ons in de weg komt." „Ja", zegt Fergus na een korte aarzeling, „en dan moet het maar buigen of barsten... Ik had het liever nog wat uitgesteld, maar dan, dan zal het stormen in Ierland."

Fergus de Stormvogel lacht zachtjes, als hij de verwondering op Eric's gezicht ziet. „Je kent het wachtwoord, nietwaar? „In Ierland zal het stormen..." „Ik, de Stormvogel, zal deze orkaan verwekken. Ja, Heer Koning, ik ben een opstandeling, een zeerover die het op de Ierse troon voorzien heeft. Maar mijn piraten zijn de boeren, de horigen en slaven, die Koning Criffan konden ontwijken. En ik, hun aanvoerder, ben Fergus MacErc, een prins van Ierland. Ik wil U niet vermoeien met een lang verhaal. Ik haatte reeds als kind het bestaan der edelen, die leefden op de ruggen der lijfeigenen, bij wie het leven van een pachter minder gold dan het leven van hun jachthond. Mijn vader, Erc MacNall, heeft vergeefs getracht mij zo te maken als hijzelf en zijn vrienden. Ik liep weg, naar zee en werd de gevreesde piraat. Ik bestreed zowel de schepen van de vorst van Ierland als de piratenbenden uit Saksen- en Denenland, en uit Uw land. En ik werd ze alle de baas. Eens, als ik sterk genoeg zou zijn, om zeker te zijn van de overwinning, had ik de tiran van de troon willen jagen en diens kleine zoon tot koning uitroepen. Ik had nog willen wachten daarmee, maar dat kan nu niet. Als wij de aanval ondernemen op de bewakers van Svein Langtand, zal een deel van mijn dappere mannen hier moeten achter blijven, opgejaagd door Criffan's bloedhonden. Criffan zal vermoeden wat er aan de hand is. Dan moeten wij toeslaan voor hij zichzelf zó bewapend heeft, dat hij harder kan terug slaan, want dan is alles vergeefs geweest." Eric knikt zwijgend. Het duizelt hem na wat hij nu gehoord heeft en hij zit er lelijk mee in, want het kon wel eens tot onplezierige verwikkelingen leiden als de grootvorst van Ierland ontdekte, dat hij, de Koning van Noorwegen, zich aan de zijde van deze opstandeling bevindt.

De peinzende uitdrukking op Eric's gezicht ontgaat Fergus niet en op de vraag van de piratenhoofdman zegt Eric, wat hem dwarszit. Fergus knikt kort. „Ik begrijp, dat gij U als Vorst van een groot land niet zonder noodzaak vijandig wilt en kunt tonen tegen de Koning van Ierland, op wiens grondgebied gij vertoeft, maar vergeet niet, dat de krijgers van Criffan jacht op U maken." „Zij weten niet, wie ik ben," onderbreekt Eric hem, „en ze moeten het niet weten ook. Ge zijt een man naar mijn hart, Fergus, maar in deze strijd mag ik mij niet mengen. Zodra wij Svein bevrijd hebben, moeten wij uit elkaar gaan. Hoezeer ik misschien ook hoop......" Een zachte kreet van Bolli doet hem zwijgen. „Ik hoor daar wat," fluistert de Noorse krijger. „Luistert!" De mannen kijken elkaar verwonderd en onzeker aan, want het klaaglijk geluid, dat tot hen doordringt, is onmiskenbaar het huilen van een kind. „Een kind," mompelt Eric, „daar moet iets aan de hand zijn......" „Wacht. Om 's hemelswil, wees voorzichtig en wacht," sist Fergus. „Het kan een valstrik zijn." Maar de Noorman hoort het al niet meer. Met het zwaard in de vuist baant hij zich een weg door het kreupelhout, waar weer zacht en klaaglijk het snikken van een kind klinkt.

Scherp luisterend dringt Eric door het dichte kreupelhout. Het geschrei klinkt zacht en onderdrukt als dat van een kind, dat eigenlijk niet huilen durft, maar zijn verdriet niet baas is. Een diep gevoel van medelijden welt in Eric op, als hij eensklaps tussen de struiken het magere, armoedige kereltje gewaar wordt, dat als een hoopje ellende tegen een boom leunt. Een takje kraakt scherp onder Eric's voet en gealarmeerd kijkt de jongen op. „Kom maar eens hier," zegt de Noorman zacht en vriendelijk. „Wat is er, mijn jongen?" Met een uitdrukking van ontzetting veert de knaap overeind en is in minder dan geen tijd als een schuwe hinde in het dichte struikgewas verdwenen. Geluidloos snelt Eric er achteraan, maar de jongen vindt hij niet meer. Grimmig, en met het gevoel, of zich hier voor zijn ogen en toch buiten zijn bereik een drama afspeelt, staat de Noorman stil. Wat was dat voor een knaap? Waar kwam hij vandaan? Wat voor verschrikkelijks moet er gebeurd zijn, dat hij...... Eensklaps verstrakt de Noorman en zijn hand tast naar zijn zwaard, terwijl hij zich snel omdraait...... naar de plek, waar twee met speren gewapende krijgers dreigend en stil tussen de schaduwen naar hem loeren.

De mannen staan elkaar even roerloos aan te kijken. Eric is weinig op zijn gemak, want hij bevindt zich op een open plek zonder dekking en op deze afstand kunnen de speren van de twee mannen hem niet missen, maar dan hoort hij de een wat tegen de ander zeggen. Ze laten hun speren zakken en maken een vredesteken. „Zijt gij niet de Noorman, die met Fergus samen is?" vraagt de een met een verheugd gezicht. „Dan kan Fergus ook niet ver zijn." Eric slaakt een zucht van verlichting. „Kent gij de knaap, die voor mij vluchtte?" De mannen knikken. „Het was een van de kinderen van ons dorp. Gevlucht evenals wij voor de krijgers van Criffan. Criffan's mannen nemen de bewoners van de dorpen langs het moeras gevangen. Blijkbaar vreest hij — en terecht — dat wij Fergus zouden helpen." Eric fluit tussen de tanden; de jacht op Fergus wordt grondiger aangepakt dan hij dacht. Terwijl een der krijgers de knaap nazet, keert Eric met de ander naar Fergus' schuilplaats terug. Halverwege ontmoeten zij de oude gids, die een gezelschap vluchtelingen bij zich heeft. Grimmig horen zij de verhalen aan, die deze mannen vertellen. „Ik zag een deel van de gevangenen door Criffan's bloedhonden weggevoerd worden. Zelfs oude mannen, vrouwen en kinderen ontziet hij niet. Wij kunnen er niet door. De wouden wemelen nu van Criffan's mannen. De heirbaan staat onder bewaking. We doen het beste enkele dagen te wachten, tot het wat rustiger is." „Niets daarvan," zegt Eric. „Wij wachten geen moment meer. De stakkers moeten geholpen worden. En de enigen, die dat doen kunnen, zijn wij."

Het is Fergus en de anderen aan te zien, dat ze aan Eric's gezond verstand twijfelen. Hoe denkt de Noorman nu met een handvol slecht bewapende, ongeoefende mannen de strijd te kunnen aanbinden tegen de overmacht. Maar Eric laat zich niet ontmoedigen en tenslotte legt Fergus er zich bij neer, dat zijn Noorse vriend met de gids op verkenning uitgaat. Langs smalle drassige paadjes bereiken zij ongezien een punt, vanwaar ze een goed uitzicht hebben op de omgeving. En Eric's mond wordt een strakke grimmige lijn, als hij de trieste kolonne ziet, die in het stof van de heirbaan voortsjokt, omgeven door zwaar bewapende krijgers en voorafgegaan door een rode strijdwagen. „Waar brengen ze die stakkers naar toe?" zegt de Noorman. De gids haalt zijn schouders op. „Naar de mijnen in het zuiden waarschijnlijk." Eric knikt en trekt zich in het struikgewas terug. „Kom mee, ik heb genoeg gezien." Zwijgend voegen ze zich enige tijd later weer bij de anderen. „Ben je bereid mee te werken, Fergus?" is het eerste wat Eric de piratenhoofdman vraagt. Deze kijkt de kring rond De een na de ander knikken de mannen. „Goed dan, de heirbaan maakt een grote bocht en volgt dan een smalle vallei de heuvels in. Als we ons haasten snijden we de bocht af en zijn vóór de troep gevangenen in de heuvels, waar wij Criffan's krijgers een hinderlaag zullen leggen. En dan moet een snelle verrassende overval goed maken wat wij aan geoefende krijgers te kort komen."

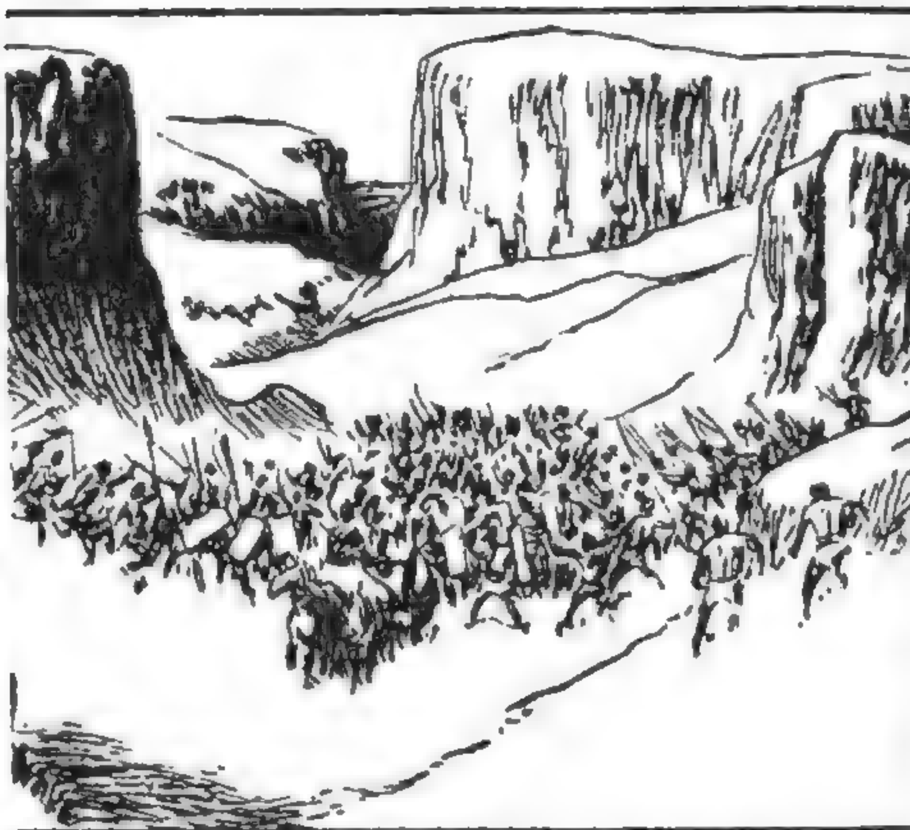

Het is een grimmige troep mannen, die zich even later onder aanvoering van Eric en Fergus in beweging zet. Allen beseffen, dat het op leven en dood zal gaan en dat de kansen daarbij tegen hen zijn. Alleen het recht is aan hun kant, maar dat is een schrale troost. Snel en zeker leidt de oude gids de troep door een moeraspad recht naar de heuvels. En terwijl de mannen zwijgend en geruisloos voortgaan, nemen Fergus en Eric vanaf een helling de situatie op. „Wij zullen onze troep verdelen", fluistert Eric, „jij de ene helft, ik de andere. Stel je mannen op achter gindse rotswand en wacht tot je mijn aanvalskreet hoort. Geef die bende jakhalzen dan alles wat je hebt. In de verwarring kunnen de gevangenen dan de benen nemen." Met een handdruk gaan de twee aanvoerders uit elkaar en verborgen achter laag struikgewas halverwege 'n steile helling wacht Eric gespannen af. Een stofwolk warrelt op achter de bocht van de heirbaan en de rode strijdkar verschijnt als eerste in de nauwe vallei. Enkele meters daarachter volgt een afdeling krijgers, dan de troep gevangenen, geflankeerd door enkele bewakers en achter de stoet de tweede krijgsafdeling. Slechts het geluid van de krakende oorlogswagen en het sloffen van talloze voeten verstoort de stilte in de vallei; niets duidt er op, dat vele van haat flikkerende ogen de naderende bende gadeslaan. Verbeten wacht de Noorman af. Het slagen van deze onderneming zal er grotendeels van afhangen, of hij op het juiste moment weet aan te vallen. De mannen in Eric's nabijheid loeren onrustig naar de blonde Noor, die als 'n kat, die zijn prooi gadeslaat, de vijand laat naderen. Nog enkele meters en de kansen zullen verkeken zijn. „Nu", sist Eric en terwijl zijn luide krijgskreet de stilte in de vallei verscheurt, springt hij met fladderende haren op en stormt als eerste naar voren.

Vóór de troep krijgers weet wat er aan de hand is, heeft een feilloos geworpen speer de wagenmenner geveld en de krijgsoverste, die naast hem op de oorlogskar staat, volgt weinige tellen later. De verwarring onder Criffan's krijgers is grenzeloos, nu ze van hun aanvoerders beroofd zijn en werkelijk slaagt het kleine troepje dapperen van Fergus en Eric er in de vijand terug te dringen. De gevangenen nemen hun kans waar en terwijl de vrouwen en kinderen snel een goed heenkomen zoeken, scharen de zojuist bevrijde mannen zich met geestdrift aan de zijde van hun helpers, in wie ze bovendien grotendeels mannen uit hun eigen dorpen herkennen. In minder dan geen tijd ontbrandt een felle strijd in de kleine vallei en dit ziet Eric met lede ogen aan. Hij is — evenmin als Fergus — bij machte deze ordeloze troep van wraak vervulde mannen in de hand te houden en zijn plan om — met de bevrijde gevangenen — even snel te verdwijnen als hij gekomen is, draait op niets uit. Nog zijn de krijgers van Criffan in de verdediging, maar als Fergus' mannen het gevecht niet snel beëindigen, zullen ze weinig plezier van hun succes beleven, want op de lange duur moeten ze het afleggen tegen de doorgewinterde krijgers, die ze tegenover zich hebben. En nauwelijks heeft Eric dit bedacht, of ergens uit de achterhoede klinkt een luide alarmkreet en Fergus' mannen stuiven ordeloos uiteen voor de afdeling ruiters, die met gevelde lansen op hen instormt.

Met donderend geweld stuiven de ruiters van Criffan op de aanvallers in, een dodelijke rij lansen naar voren gericht. Eric beseft dat hiertegen weinig te beginnen is. Bukkend rent hij voor zijn leven naar het struikgewas boven op de helling, waar de paarden niet kunnen komen. Vanuit zijn ooghoeken ziet hij overal om zich heen Fergus' mannen vluchten. De piratenhoofdman stormt dicht achter Eric voort, tot dreunende hoeven achter hen opklinken. Met een snelle blik over de schouder gooit Eric zich ter zijde. Hij hoort Fergus een waarschuwende kreet slaken, en voelt een dreunende klap tegen zijn schouder. Met alle kracht, die in hem is, springt hij opzij en de ruiters stormen rakelings langs hem heen. Ogenblikkelijk springt de Noorman weer op en rent zigzaggend naar het dichtsbijliggende bosje. Hij heeft een hevige pijn aan zijn schouder en voelt zich ineens duizelig, maar hij heeft geen tijd er op te letten, want een speer scheert rakelings langs hem heen, als hij blindelings het struikgewas binnendringt en zonder op of om te zien voortrent in een vertwijfelde poging deze dodendans te ontkomen.

Het rumoer vermindert achter Eric, als hij snel en verbeten door de dichte struiken dringt. Verder en verder weg van de plek des doods... Zijn hoofd gonst. De schouder bezorgt hem veel pijn en af en toe draait alles om hem heen, maar met opeengeklemde tanden worstelt de Noorman voort. De bloedhonden van Criffan zullen de bossen afzoeken naar hem en de anderen, die konden ontkomen. Fergus was ook een van hen, die vluchtten. De Noorman hoopt vurig, dat de piratenhoofdman uit de handen van zijn belagers is gebleven. In zijn omgeving is het stil, maar naar de geluiden te oordelen, komen Criffan's krijgers dieper het woud in. Verder dus! Een duizeling overvalt Eric en hij moet steun zoeken tegen een boom. De trap van het paard schijnt erger aangekomen te zijn, dan hij dacht. Doch de vrees in handen te vallen van de krijgers geeft hem nieuwe kracht en weer zet hij door. De grond wordt langzaamaan drassig en bijna ongemerkt belandt hij in het moeras. Hier komen die kerels niet, flitst het hem als een verademing door de geest, maar ik moet verder... verder... Wankelend en struikelend worstelt hij voort, vechtend tegen de bewusteloosheid, die hem dreigt de baas te worden. Dan struikelt hij over een boomwortel en ploft voorover tussen het gras om roerloos te blijven liggen.

Verkleumd in al zijn botten opent de Noorman de ogen en staart verwonderd om zich heen. Dan herinnert hij zich alles weer en met een schok gaat hij overeind zitten. De pijn in zijn schouder is er niet minder op geworden, maar zijn duizeligheid is hij kwijt. Het loopt al tegen de avond en peinzend vraagt hij zich af, hoelang hij hier gelegen heeft. Zijn maag knort geducht en zijn keel voelt als oud leer aan. Er moet tenminste één nacht voorbij gegaan zijn, misschien wel meer nog. Wat nu te doen? „Ik moet Fergus zien te vinden", mompelt hij. „Hij en zijn mannen zijn de enigen, die mij helpen kunnen Svein Langtand te bevrijden. Maar hoe en waar?" Hij staart fronsend voor zich uit. Zijn toestand is er niet beter op geworden. Hij wordt min of meer gedwongen zich aan te sluiten bij een piraat, een opstandeling. Als Criffan ooit te weten komt, dat hij niemand anders is dan de koning der Noren, draait het op oorlog uit en moeten misschien ontelbare onschuldige Noorse koopvaarders het gelag betalen. En toch, een andere keus heeft hij niet. Zou Fergus er bovendien in slagen, de dwingeland te verjagen en diens zoon uit te roepen tot vorst, dan zou hem niets kunnen gebeuren. Het beste wat hij op dit moment doen kan, bedenkt hij, is terug te gaan naar de plek van de overval. Misschien kan hij daar wat gewaar worden. Zonder veel moeite, maar met dubbele omzichtigheid, sluipt de Noorman terug naar het strijdtoneel. De plek ligt stil en verlaten en hier en daar ontwaart Eric de stille gedaanten der gesneuvelden. Zijn Bolli en Lars bij hen? En Fergus? Voorzichtig neemt hij de omgeving op. Niets wijst er op, dat Criffan's krijgers nog in de buurt zijn. Steeds op zijn hoede komt hij te voorschijn. Maar dan duikt hij verschrikt ineen, als hij een geritsel in de struiken hoort en een hese stem zijn naam roept.

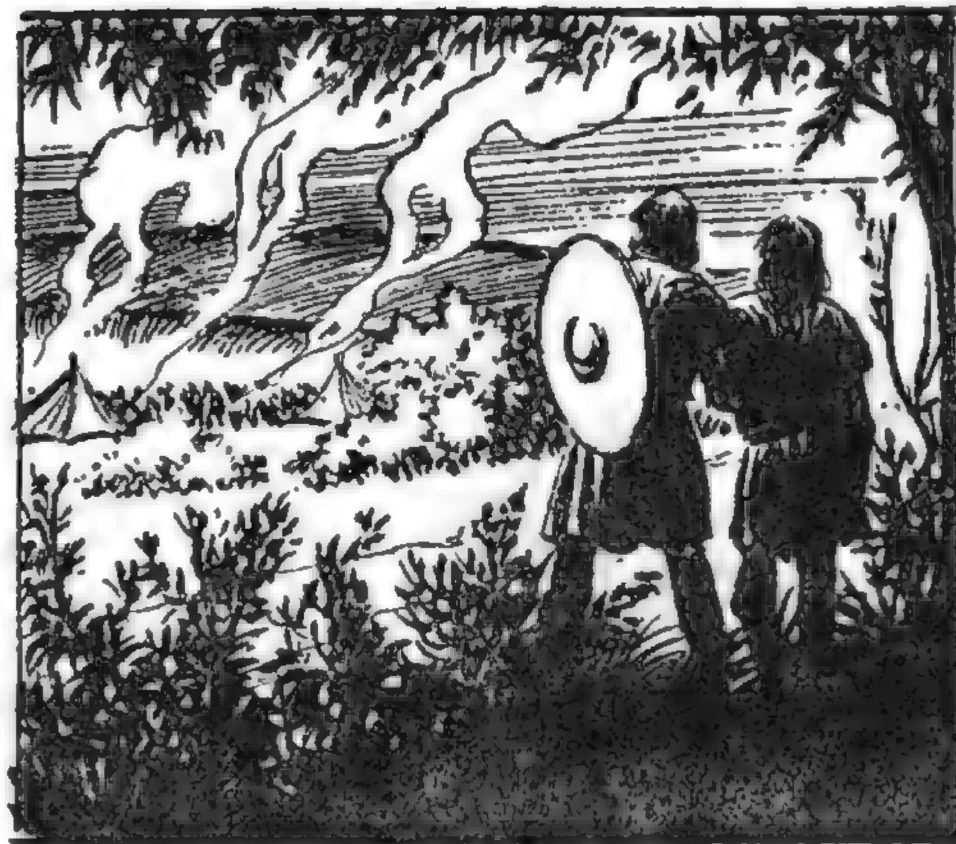
„Dat moet een van Fergus' mannen zijn, of misschien Bolli en Lars, die gewond zijn achtergebleven", denkt Eric, terwijl hij snel in de richting van 't geluid gaat. De hese stem herhaalt zijn roep en zonder veel moeite vindt Eric de plek, waar de gewonde liggen moet. Een donkere gedaante richt zich zacht kreunend op, als de Noorman door de struiken dringt en een zachte kreet ontsnapt hem als hij de ander herkent. „Fergus!" „Ja, Fergus", steunt de piratenhoofdman, „meer dood dan levend, vriend Norenkoning. Hoe ik me hierheen gesleept heb, weet ik zelf niet meer, maar het is niet voor niets geweest, gelukkig. Ik had er een idee van, dat ik je hier kon vinden." „Hetzelfde idee had ik ook", glimlacht de Noorman, terwijl hij zo goed mogelijk Fergus' wonden verbindt. „En de anderen?" fluistert Fergus, — „er zijn een aantal doden. Maar de overigen, zijn ze gevlucht? Of in handen gevallen van Criffan's krijgers?" Hij ademt zwaar en zwijgt even. „L-laat mij maar hier achter, Noorman, als ik gezegd heb wat ik je zeggen wilde. Ik ga zeker sterven. Je moet mijn taak overnemen, mijn werk afmaken. Beloof me dat... Ik moet je volledig inlichten, maar ga daarna snel hier vandaan. Deze plek ligt te dicht bij de heirbaan. Criffan's krijgers zijn in deze streek het talrijkst." Ineens heft Eric de hand op en luistert. „Daar zijn ze alweer", mompelt hij grimmig. „En geen kleine troep ook." Ademloos horen ze het regelmatig geslof van talloze voeten naderbij komen over de heirbaan.

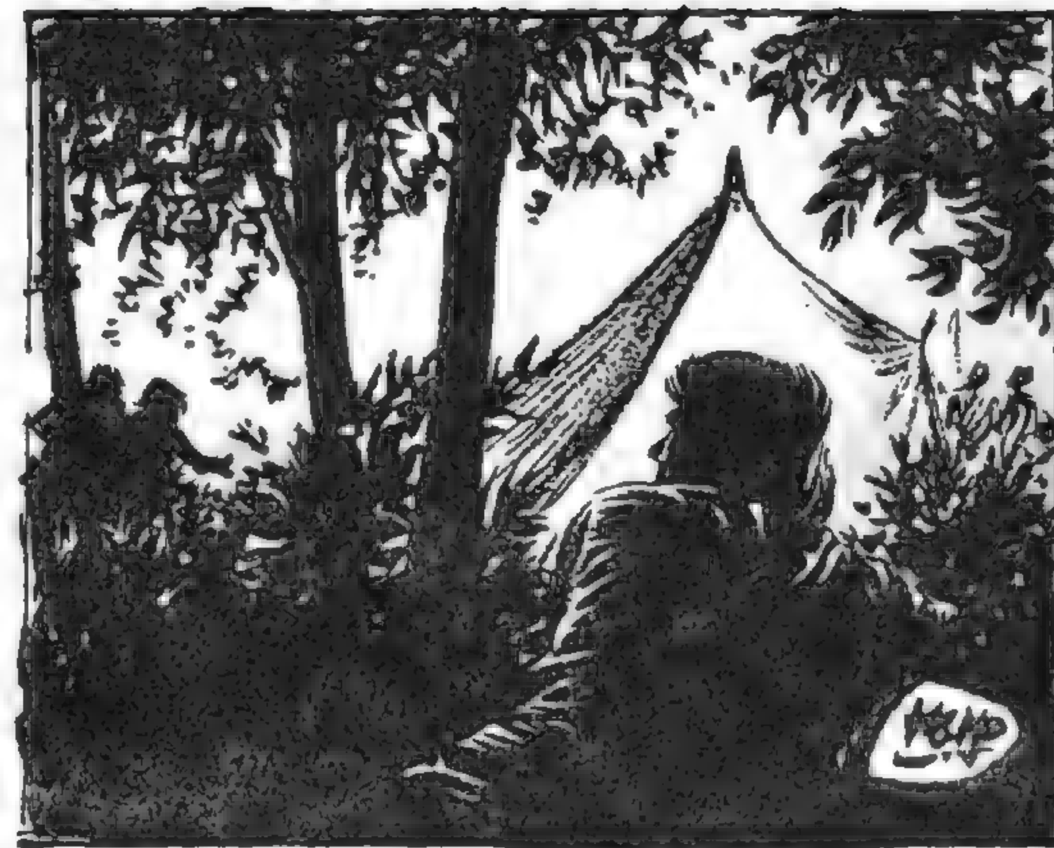

„Ga hier weg", sist Fergus, bleek als een dode. „Mij mogen ze vinden, ik speel dit spel niet meer mee. Maar als ze jou pakken, is alles verloren. Ga weg!" „Houd je koest, om 's hemelswil", bijt Eric de gewonde toe. Hij duikt snel ineen tussen het struikgewas als de strijdwagen, die de troep vooruitgaat, in zicht komt. Hun positie is inderdaad verre van fraai; ze bevinden zich vlak bij de plaats waar ze de colonne gevangenen overvielen en de kans is niet uitgesloten, dat deze nieuwe troep hier halt zal maken, om grondig de omgeving uit te kammen naar achtergebleven gewonden. En dan liggen hij en Fergus betrekkelijk in het gezicht, want de struiken bieden weinig dekking. Het hart klopt Eric in de keel, als de troep inderdaad halt maakt. Hij drukt zijn gezicht diep voorover op de grond en wacht af. Hij hoort de mannen zacht met elkaar praten en het zweet staat in zijn handpalmen, als hij een zachte voetstap dicht in zijn nabijheid hoort. Dan klinkt een commando en als hij voorzichtig opkijkt, ziet hij tot zijn opluchting de krijgsbende verder trekken. „Ze hebben de doden meegenomen", gromt Fergus en met galgenhumor voegt hij er aan toe: „Dat had ik moeten weten, dan had ik gelijk meegekund." Doch Eric hoort het amper. Verbijsterd staart hij de verdwijnende troep na. Hij kan zich niet vergissen. Temidden van de troep draagt een krijger... de helm van Svein Langtand!

Gejaagd deelt Eric Fergus zijn ontdekking mede. „Dan zijn Criffans schepen dus aangekomen met Svein," zegt Fergus fronsend. „Nee," valt Eric haastig in, „het kán Svein niet geweest zijn, want Sveins helm is in het bezit van Bolan. Bolan zat met de troep op het kleine eiland, toen ik opgepikt werd door het Deense schip; Thore de Deen op het grote eiland, begrijp je?" „Hoe kan dan Sveins helm nu hier terecht gekomen zijn?" De twee mannen kijken elkaar zwijgend aan, beiden van dezelfde gedachte vervuld. „Ik moet er achteraan," gromt Eric. „Maar ik kan jou niet hier in de steek laten. Kun je lopen, als ik je ondersteun?' Fergus haalt de schouders op. „Het zal wel gaan...... maar waarom deze moeite? Ik ben je maar tot last en......" Zwijgend trekt Eric de ander overeind en zo goed en zo kwaad als het gaat volgen ze in de beschutting van het struikgewas de krijgsbende. Criffans mannen hebben een ruime voorsprong, maar Eric maakt zich er weinig zorgen over, want het begint al duister te worden. Ze zien — zoals hij verwachtte — de krijgers enige tijd later naast de heirbaan een kamp opslaan. Eric zoekt een goed beschutte plek, waar hij Fergus achterlaat, waarna hij alleen voortgaat, om de zaken eens van nabij te bekijken. In het midden van het kamp, verlicht door enkele wachtvuren, zitten een aantal gevangenen en als hij tussen hen de rijzige gestalte ziet, die Sveins helm draagt, weet hij zijn vermoeden bevestigd. Het is Bolan, met zijn groepje Noorse krijgers. Terwijl de Noorman zich verbijsterd afvraagt, hoe ter wereld zij hier verzeild geraakt zijn, hoort hij achter zich een takje kraken en zich bliksemsnel omwendende, ziet hij een aantal donkere gedaanten naderbij sluipen.

Snel als de weerlicht duikt Eric ineen en luistert gespannen. Het ritselen en kraken van takjes komt echter niet zijn kant op en de Noorman waagt een blik door het gebladerte. Het zijn drie mannen, die daar op korte afstand van hem door het struikgewas sluipen; niets duidt er echter op, dat ze zijn aanwezigheid ontdekt hebben. Hun doel blijkt het kampement te zijn en met een vlugge grijns begrijpt de Noorman, dat ze met precies hetzelfde bezig zijn als hijzelf. Scherp houdt Eric de drie mannen in het oog en hij vraagt zich bezorgd af, wat dat worden moet, want ze maken zo'n lawaai, dat het wel een wonder mag heten, als ze niet gesnapt worden. Het drietal is na korte tijd weer achter het dichte gebladerte verdwenen en peinzend staart Eric even voor zich uit. „Bolan gevangene met de troep, die op het eiland achtergebleven was; wat heeft dat te betekenen? Bolan zou, het wachten op Erics terugkeer moe, in het wrakke bootje zee gekozen hebben en daarbij in handen van de Ierse vloot gevallen kunnen zijn. Maar het is niets voor Bolan, om het eiland te verlaten zonder dat hij weet waar zijn koning gebleven is. Dan zou hij dat aan de weet gekomen moeten zijn en dat houdt in......" Een schrille kreet stoort zijn gedachtengang en hij veert overeind. Er klinkt een luid gekraak en het gestamp van rennende voeten. „De sufferds hebben zich laten snappen, natuurlijk," denkt Eric grimmig. „En nu komt de hele bende achter hen aan het bos in, regelrecht deze kant uit, zo te horen. Als ik nu in hun handen zou vallen, wat moet er dan van Fergus worden, die ik weerloos achtergelaten heb. Als die kerels bovendien de omgeving gaan afzoeken, kunnen ze hem wel eens vinden." Terwijl deze gedachten snel door zijn hoofd gaan, komen de voetstappen nader en nader.

Op korte afstand ziet Eric de donkere schimmen van de drie spionnen — hoogstwaarschijnlijk mannen van Fergus — aan hem voorbij gaan en radeloos zoeken zijn ogen een uitweg, want als de achtervolgers iets meer zijn kant aanhouden, struikelen ze straks over hem. Hij duikt ineen en houdt de adem in. Een aantal zwaarbewapende krijgers breekt zich een weg door het kreupelhout en staat op nauwelijks tien meter van hem vandaan stil. „Ze moeten hier ergens vlak bij zitten," hoort Eric de een grommen, „daar heb ik zo'n gevoel van." Het zweet breekt Eric uit, als het even doodstil blijft. Dan mompelt een der krijgers wat en er klinkt een zacht, verstolen geritsel. Het duurt geruime tijd voor Eric het hoofd durft opheffen. De krijgers zijn weg en geruisloos richt de Noorman zich op. Ook van de drie mannen is geen spoor meer te bekennen. Behoedzaam richt Eric zijn schreden naar de plek waar hij Fergus achtergelaten heeft, als hij opeens aan de grond genageld blijft stilstaan. Ergens voor hem uit, uit het struikgewas, klonk het zacht gefluister van stemmen en nauwelijks vijf tellen later duiken drie gestalten uit het gebladerte op. Ondanks de spanning waarin hij verkeert, moet de Noorman grinniken. De drie stumperds schijnen echt niet in de wieg gelegd te zijn als krijgsman. En dan springt hij ineens overeind, want in één van het drietal herkent hij de oude gids, die hem en Fergus door het moeras gevoerd heeft. De schrik van de drie mannen maakt gauw plaats voor vreugde, als ze Eric herkennen. „Ach, wat gelukkig, dat wij U treffen," grijnst de gids. „Wij zijn op zoek naar Fergus en gij weet natuurlijk waar hij is. We hebben een boodschap voor hem, Heer. Onze aanhangers in het westen hebben twee krijgers gevangen genomen, die op weg waren naar Tara met een boodschap voor Criffan. Ze kwamen van de schepen, die voor de westkust voor anker liggen. Zeven Deense schepen."

„Zeven schepen? Dat moet de vloot van Thore de Deen zijn", stoot Eric opgewonden uit. „Die komt onderhandelen over Svein Langtand. Maar laten we eerst Fergus in veiligheid brengen." Fergus' handlangers hebben een schuilplaats in het moeras. Daarheen brengen de vier mannen de gewonde aanvoerder. Daar ook vinden ze de twee mannen, die door Fergus' aanhangers in het westen gevangen genomen zijn. De een is een Deen, de ander een Ier, die met zijn vrouw door de zeerovers gevangen genomen werd en nu met haar als gijzelaar in handen van Thore gedwongen wordt de Deense onderhandelaar als gids te dienen. Terwijl de anderen aandachtig luisteren, ondervraagt Eric de Deen. Aanvankelijk wil deze niets loslaten, maar de Noorman brengt hem gauw aan zijn verstand, dat het dan minder goed met hem zal aflopen. Grommend vertelt hij: „Ik moet Criffan zeggen, dat wij een gevangene in handen hebben, die waarschijnlijk niemand anders is dan Fergus de Stormvogel. Thore wil hiervoor een goed losgeld hebben en vraagt Criffan hem te zeggen, waar en hoe we kunnen onderhandelen en uitwisselen." Nadenkend knikt Eric als de Deen uitgesproken is en langzaam trekt een grijns over zijn gezicht. „Het kan haast niet mooier", mompelt hij. „Wie niet waagt, wie niet wint. Thore's boodschap zullen wij natuurlijk iets moeten wijzigen, om hem aan onze eigen behoefte aan te passen, maar verder is het een best idee, deze boodschap naar Criffan. Dat moet zeker gebeuren. Alleen zal ik de boodschapper zijn."

„Gij? Naar Criffans burcht?" stoot Fergus verbijsterd uit. „Maar dat is zelfmoord. Houd er rekening mee, dat men u daar misschien kent. En wat dan? Wat blijft er dan van al onze plannen over? Ik ben niet in staat mijn mannen aan te voeren de eerste tijd; als jij dan ook nog uitgeschakeld wordt, komt nergens meer iets van terecht. „Oh, maar ik zal wel voorzichtig zijn", glimlacht Eric zorgeloos, „ik kan me een beetje vermommen en bovendien zal niemand het voor mogelijk houden, dat de man, die ze zoeken, bij hen naar binnen loopt." Als Fergus ziet, dat Eric toch niet van zijn gewaagde plannetje is terug te brengen, legt hij zich er node bij neer en terwijl Eric snel voorbereidingen treft om op weg te gaan, luistert op hetzelfde moment Criffan met van woede flonkerende ogen naar het relaas van de krijgers, die Bolan op de burcht gebracht hebben. „Bah!" snauwt hij, „wat denken die kinkels? Dat de grootvorst van Ierland een zwakzinnige dwaas is? Die troep haveloze zwervers de mannen van de Noorse koning? 't Mocht wat. Het is duidelijk, dat het handlangers van Fergus de Stormvogel zijn. Ze proberen alleen maar de gevangene, die Thore de Deen in handen schijnt te hebben, van de galg te redden, hèhè! We zullen dus kalm afwachten. Vroeg of laat komt die Deense zeerover wel te voorschijn met zijn buit en dan hebben we het hele stel compleet. Dan vonnis ik niet alleen deze troep „Noren". Ook Thore de Deen zal boeten voor de moord op mijn twee scheepsbemanningen. Hij en al zijn mannen met hem."

Een dag nadat Bolan en zijn mannen als gevangenen op Criffans' burcht binnengebracht zijn, meldt de wacht de komst van twee krijgers en weinige tellen later staan Eric — gekleed als Deen, met korte sprieterige vlechtjes langs zijn oren — en zijn Ierse gids voor de troon van de gevreesde Ierse Grootvorst. „Gij komt praten over de gevangene die je aanvoerder aan boord heeft?" gromt Criffan, „spreek!" „Mijn aanvoerder Thore de Deen heeft een gevangene, die waarschijnlijk Fergus de Stormvogel is. Hij stelt U voor, deze gevangene te ruilen voor de krijgers die gij in Uw kerkers hebt," zegt de Noorman lijzig. „Wil zo goed zijn, oh machtige heerser, plaats en tijdstip te bepalen voor een onderhandeling. En geef mij, nederig boodschapper, de belofte mee, dat tijdens de onderhandelingen geen enkele Deense krijger een haar gekrenkt zal worden. Aldus zijn de woorden van Thore de Deen, mijn aanvoerder." Criffan knikt kort. „Dit is mijn antwoord! Thore de Deen mag hier verschijnen met honderdvijftig van zijn belangrijkste krijgers. De overigen kunnen hun tenten opslaan op de Ierse kust, terwijl wij onderhandelen. Gaat heen en brengt deze boodschap met spoed naar Thore de Deen!" Met een bruusk gebaar beveelt Criffan de twee „boodschappers" te verdwijnen en begeleid door een krijger verlaten Eric en de Ierse gids", die geen woord gezegd heeft, de zaal. Even kijkt Criffan hen na. Dan wenkt hij een aanvoerder. „Ge zult alleen de Ierse gijzelaar laten gaan. De andere, die Deen, blijft hier. Ook hij is schuldig aan de moord op mijn mannen. Ook hij zal sterven als de tijd daar is."

Nog maar nauwelijks heeft Eric het binnenplein betreden, of een krijger komt haastig achter hem aan. „Het is de wens van Heer Criffan, dat gij, boodschapper, hier blijft als zijn gast, in afwachting van de komst van Thore de Deen en zijn mannen." Eric kijkt de krijger even scherp aan; dan knikt hij kort en met een groet aan de Ier wendt hij zich af. Het feit, dat men hem hier wenst te houden, bevalt hem maar matig. Is het mogelijk, dat een der krijgers iets bekends aan hem gezien heeft, of... speelt Criffan een spel met Thore, waar hij mede het slachtoffer van dreigt te worden? Hij slentert kalm naar een der poorten en zijn voorgevoel, dat hij meer een gevangene dan een gast is, wordt bewaarheid, als de poortwachters hem snel in de weg treden. „Bevel van koning Criffan", mompelt er een. „Gij zult de burcht niet verlaten. Het is te gevaarlijk met het gespuis van Fergus, dat door de omgeving dwaalt." Zwijgend wendt Eric zich weer om en in gedachten voelt hij de ring van Fergus aan zijn vinger. Als het werkelijk waar is, dat Fergus zijn handlangers overal heeft zitten, waarom dan niet hier, aan het hof van zijn doodsvijand? Ongemerkt neemt hij de ligging van de gebouwen in zich op en hij vraagt zich af, waar Bolan en zijn mannen gevangen gehouden worden, als hij eensklaps verwonderd stil staat. Een rijkgeklede grijsaard is uit een der bijgebouwen te voorschijn gekomen en loopt zijn richting uit. Het gezicht van die man, waar heeft hij dat meer gezien; hij kent deze trekken. Met een strakke blik komt de oude Eric tegemoet.

Niet anders verwachtende, of de voorname grijsaard komt op hém toe, blijft Eric staan, terwijl hij zich inmiddels vruchteloos afvraagt, waar hij de ander toch van kent. Doch met een ietwat verwonderde blik op de „Deen" gaat de oude hem rakelings voorbij en treedt de burcht van Criffan binnen. Schaapachtig staart Eric naar het lege deurgat; hij moet wel een eigenaardige indruk gemaakt hebben op de grijsaard, zoals hij daar vriendelijk glimlachend stond te wachten op iets dat niet kwam. En dan ineens wéét hij het: Fergus! De oude heeft dezelfde trekken als Fergus de Stormvogel. „Wie was die voorname heer?" vraagt hij aan een voorbijgaande krijger. „Erc MacNall, Prins van Dalraida," luidt het stroeve antwoord en Eric weet dat zijn vermoeden juist was. Deze oude hoveling is de vader van Fergus de Stormvogel! De Ier schijnt Erics belangstelling nogal vreemd te vinden en de Noorman haast zich te verklaren, dat hij onder de indruk was van de statige verschijning, waarna hij vlug zijn wandeling voortzet. Een ingeving volgend, richt Eric zijn schreden naar het bijgebouw, waaruit de grijsaard te voorschijn kwam. Uit het donker van de deuropening treedt hem een gespierde wachter in de weg, die hem zwijgend gebaart door te lopen. „Ah," denkt de Noorman, „het kan haast niet anders of hier huizen Bolan en de anderen." Met een snelle blik om zich heen glipt hij naar de achterzijde van de kerker en neemt op zijn gemak de omgeving in zich op. Nergens bevinden zich vensters in de muren, maar het rieten dak is niet meer in al te beste staat en het moet mogelijk zijn......
„Wat doe je daar?" klinkt op dat moment een scherp stemmetje achter hem. Als door een adder gebeten draait Eric zich om en staart recht in de ogen van een kleine knaap, die hem met ernstige belangstelling gadeslaat.

„Waarom kijk jij naar dat huis?" vraagt de knaap met grote ogen van spanning. „Weet je soms, dat daar piraten zitten? Ben jij piraat? Is het leuk om piraat te wezen? Mijn vader zegt van niet, maar ik vind je aardig. Ik wil ook piraat worden, maar ik mag natuurlijk niet. Ik mag niets. Oh, daar is ze." Voordat Eric gelegenheid heeft, één woord te zeggen, glipt de knaap langs hem heen en verdwijnt achter de stallen, Het volgend ogenblik verschijnt een grote, rijkgeklede vrouw om de hoek van de kerker, neemt hem even met kille, stekende ogen en toegeknepen mond op en vraagt dan hooghartig: „Zag jij een knaap, vrijbuiter?" Langzaam schudt Eric het hoofd. De gedachte, dat dit aardige prinsje opgevoed wordt door zo'n heks, is tamelijk onverteerbaar en hij voelt er niets voor de kindermeid te helpen, de ontsnapte knaap terug te vinden. „Wat sluip je hier dan rond?" snauwt de meid. „Verdwijn uit de omgeving van de kerkers, of ik laat je bij je soortgenoten zetten." Er zit voor Eric niets anders op dan te gehoorzamen. In gedachten drentelt hij wat over het grote binnenplein. „Een zielig jochie, die kleine prins," bedenkt hij. „Dus deze knaap wil Fergus op de troon zetten! Hoe is het mogelijk, dat zo'n vriendelijk ventje zo'n schurkachtige vader heeft! Wat had Fergus' vader overigens in de kerkers te zoeken? Als ook hij meent, dat det Bolan en de anderen Fergus' mannen zijn, zou het er op kunnen wijzen, dat de vader de rol van de zoon kent." De volgende dagen krijgt Eric de oude man niet meer te zien. Hij wordt niet toegelaten in de burcht en Erc MacNall komt niet meer buiten. Ook de kleine prins zoekt hij tevergeefs. De krijgers behandelen hem stug en laten hem geen moment aan hun aandacht ontsnappen. Dan, op een middag, stuiven twee ruiters in volle vaart het slotplein op. „De Denen komen! De Denen komen!"

Terwijl hij de opschudding gadeslaat, die het bericht van de komst van Thore en zijn mannen teweeg brengt, vraagt Eric zich af, wat hem nu te doen staat. Criffan zal wel verwachten, dat hij zich bij zijn aanvoerder zal voegen, maar dat kan moeilijk, want dan is hij meteen ontmaskerd. Aan de andere kant moet het de Ieren hoogst verdacht voorkomen, als hij niet te voorschijn komt, om zijn aanvoerder te begroeten. Trouwens zijn toestand is nogal hachelijk. En niet alleen zijn toestand, óók die van Bolan en zijn mannen, van Svein, van Thore en zijn honderdvijftig man. Zodra zij voet binnen de burcht gezet hebben, zal Criffan de val sluiten en hen allen doden. De manier waarop hij hier behandeld wordt spreekt té duidelijke taal. Als hij ooit levend uit deze burcht wil komen mét Svein, Bolan en de anderen, moet hij handelen voordat Criffan het doet, dus onmiddellijk! Hoe dan ook, hij moet de troep van Bolan zien te bevrijden, om klaar te staan, als Thore met zijn bende binnenkomt. Want nu zal de eerste klap het zwaarst vallen. Een blik achter zich overtuigt hem, dat de Ierse krijger, die hem al die dagen in het oog gehouden heeft, ook nu niet ontbreekt. De Noorman slentert langzaam in de richting van de kerker en duikt dan snel achter de stallen weg in de schaduw. Er klinkt een haastige voetstap en op het moment, dat Erics bewaker om de hoek verschijnt, treft hem een vuistslag als een moker. Zonder een kik te geven, zakt de Ier ineen en Eric sleept hem haastig tussen de houtopslag achter de stallen. Snel loert hij rond of iemand iets bemerkt heeft en dan zinkt het hart hem in de schoenen, want om de hoek van de stal staat de kleine prins in grenzeloze verbazing alles gade te slaan.

Het klamme zweet staat Eric in de handpalmen, want de knaap staat er bij te kijken of hij ieder moment alarm kan slaan. Maar met een gretige grijns sluipt de jongen naderbij en hijgt opgewonden: „Eh, hoort dat, als je piraat bent? Het mag vast niet van mijn vader. Weet je dat wel? Als hij nu wakker wordt, dan slaat hij jou toch?" „Dat doet hij vast", grijnst Eric, die lelijk met de situatie opgeknapt is, want als het jochie achter hem aan blijft lopen, kan hij niets beginnen. Hij besluit het met een list te proberen. „Je mag meespelen", fluistert hij, „dan moet je nu gauw naar de hoofdpoort lopen en dan kom ik je later besluipen." Er komt een peinzende uitdrukking op het jongensgezicht. „Ja maar..." Eric verbleekt, want eensklaps klinkt aan de voorzijde van de stal een driftige voetstap. „Bryan!" hoort hij een zware stem roepen. „Waar zit die kwajongen, Bryan!" „Dat is mijn vader", fluistert het jochie met grote ogen van schrik. „Nu komt hij mij halen, maar ik blijf veel liever hier. Ik wil zien wat je nog meer doet."

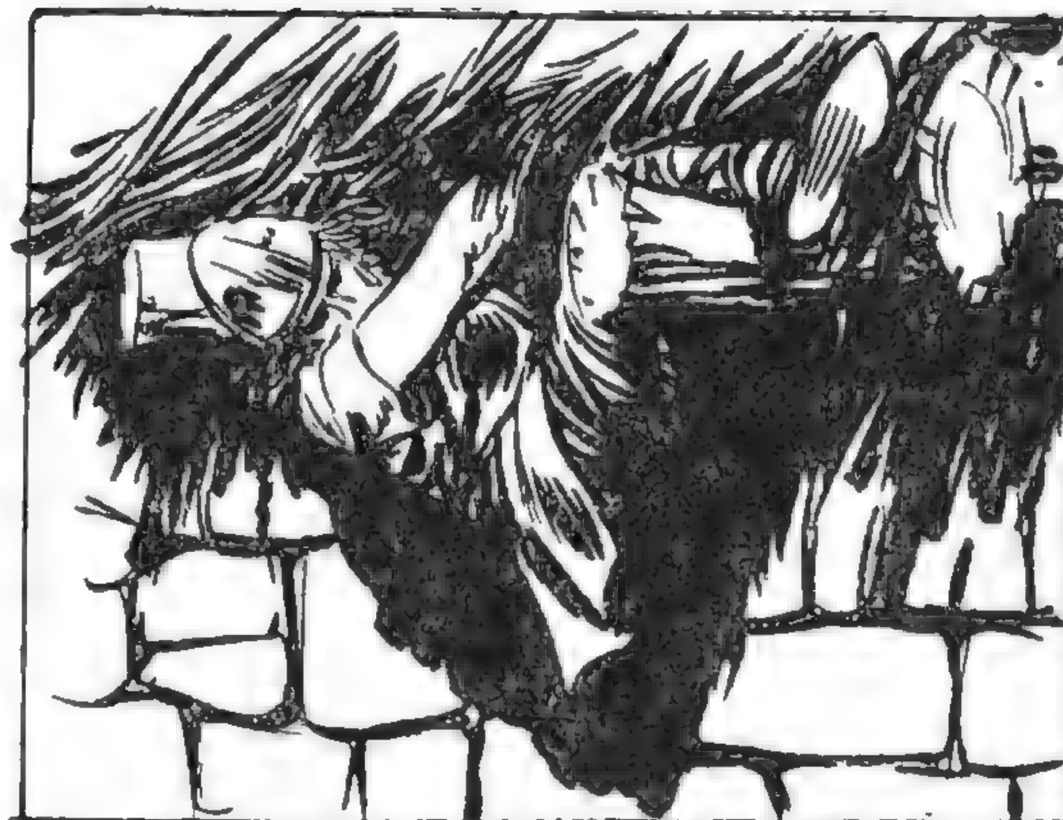

zware

Het kleine prinsje stokt even en kijkt met aandacht naar de uitdrukking van Eric's gezicht, waarop onverbloemde schrik en vertwijfeling te lezen zijn. En alsof hij ineens de toestand begrijpt, draait hij zich zonder een woord te zeggen om en rent terug naar het binnenplein. Net bijtijds, want met stijgende wanhoop hoort Eric al de voetstappen van Criffan naderen. Nog is het gevaar evenwel niet geweken, en met getrokken zwaard stelt de Noorman zich in de duisternis achter de stal op, om zijn huid zonodig zo duur mogelijk te verkopen. Terwijl hij gespannen het boze gesprek tussen vader, zoon en kindermeid aanhoort, loert hij met één oog naar de Ierse krijger. Als deze zou bijkomen, is hij óók verloren. Hij slaakt een zucht van verlichting, als hij Criffans scherpe stem opeens hoort zeggen: „Genoeg gepraat, kom mee nu en haast je. Vertel een andere keer maar wat je allemaal deed; van deze verhalen begrijpt niemand iets. Deze keer zul je niet gestraft worden, want je moet aanwezig zijn, als de Deense schurken komen. Ik wil dat hij er bij is, dame Eeileen, opdat de jongen zien kan, hoe slecht en boosaardig het mindere volk is." Eric tuit de lippen bij deze opmerking en wacht, tot de voetstappen zich verwijderen. Dan knielt hij neer naast de verslagen Ier, doet deze een prop in de mond en bindt zijn handen en voeten vast. „Zo, van hem zal ik geen last hebben voorlopig", mompelt de Noorman, terwijl hij zich snel opricht. „En nu het volgende. Hoe slaag ik er in, Bolan en de anderen te bevrijden?" Peinzend glijden zijn ogen langs de muren van de zware kerker.

Terdege overtuigt Eric zich er van, dat er geen Ierse krijgers in de buurt zijn, voor hij met enkele snelle passen het kleine erf tussen de stallen en de kerker oversteekt, om achter de kerker weg te duiken. De bewoners van Criffans burcht schijnen deze vergeten hoek te gebruiken als vuilnishoop, want de onplezierige geurtjes dringen in Erics neusgaten en de rommel is onbeschrijfelijk. Maar Eric heeft op dat moment meer aandacht voor het rieten dak van de kerker, waarin zich inderdaad enkele zwakke, halfvergane plekken bevinden. Kalm berekent hij de afstand. Met een fikse sprong weet hij een der uitstekende stutbalken te grijpen, waarna hij zich snel met zijn benen omhoog werkt. In minder dan geen tijd dringt hij door een gat in het rieten dak naar binnen. In het halfduister van een lage zolder, zo laag, dat een kind er nauwelijks rechtop in kan staan, luistert hij scherp. Ergens nabij de ingang beneden hem klinkt het gebrom van mannenstemmen. Niets wijst er echter op, dat men de indringer gehoord heeft, zodat hij op dit punt tevreden kan zijn. Maar nu! De gevangenen bevinden zich natuurlijk ergens diep in de gewelven en om daar te komen, zal hij eerst de bewakers onschadelijk moeten maken maar hoeveel het er zijn weet hij niet. En terwijl hij zich hierover nog nadenkend de kin krabt, klinkt het kraken van een deur; een nieuwe stem hoort hij boven de andere uit zeggen: „Haalt de gevangenen uit de kerker. De Denen zijn gearriveerd met hun gevangene. Heer Criffan wil hen allen verhoren."

Terwijl Eric in het halfduister om zich heen tuurt, zoekend naar een luik, waarlangs hij naar beneden kan komen, hoort hij daar het gerinkel van kettingen en het geknars van deuren. Zonder twijfel worden Bolan en de gevangenen naar buiten gebracht en zo ooit de tijd geschikt is om ze te bevrijden dan is het nu. Maar terwijl hij zo geruisloos mogelijk in het donker rondtast, hoort hij reeds het geschuifel van vele voetstappen, dat zich langzaam verwijdert en als hij de ring van het luik te pakken heeft, is ook de laatste voetstap verstomd. Hij staat op het punt het luik te openen, als hij eensklaps een zachte glinstering vanuit het donker gewaar wordt... wapens... helmen... schilden, alles van Bolan en de gevangen Noren. Met een grimmig lachje haalt hij Sveins oude helm tussen de wapens vandaan. Als de lange Sakser zijn dierbaar hoofddeksel te zien krijgt, kunnen er rare dingen gebeuren. En dat er wat gebeuren moet, staat als een paal boven water, anders worden ze allen het slachtoffer van Criffan. Hij laat zich door het luik glijden en belandt met een lenige sprong op de grond.
Snel haast hij zich naar de uitgang en ziet nog juist de laatste bewakers van de troep gevangenen in de burcht verdwijnen. Zonder zich verder een moment te bedenken gaat de Noorman er met vlugge passen achteraan. Onder zijn arm draagt hij zijn gevaarlijkste wapen! De helm van Svein!

Bij de ingang van Criffans burcht treden hem twee Ierse krijgers verbaasd en achterdochtig tegemoet. „We hebben je gezocht," gromt er één. „Waar heb je gezeten? Kom mee naar binnen. Criffan heeft het hele stelletje graag bij elkaar, hèhè." „Ja, dat zal wel," denkt de Noorman, terwijl hij de wachters snel voorbij gaat, „dan kan hij ze allemaal in één keer de nek omdraaien." „Hé, wat moet je met die helm?" roept een van de wachters hem na, maar zonder te antwoorden stevent de Noorman op de zware eiken deur af en glipt naar binnen. Achter het zware gordijn, dat de toegang tot de burchtzaal afsluit, staat hij even te luisteren naar het geroezemoes van stemmen daar binnen. Dan gluurt hij voorzichtig door een kier en zijn ogen zoeken de reuzengestalte van zijn trouwe Svein, die links van Criffans troonzetel staat en met gebogen hoofd voor zich uit staart; weliswaar sterk vermagerd en wit als een dode, maar gelukkig in leven en ongedeerd. Rechts van de zetels van Criffan en zijn kleine zoon staan de gevangen Noren, terwijl de groep Denen zich recht tegenover de Ierse grootvorst bevindt met de ruggen naar de deur toe. En overal staan de tot de tanden gewapende krijgers van Criffan. Een zacht gerucht doet de Noorman zich snel omkeren en hij staart in de fonkelende ogen van een Ierse wachter. „Wat doe je?", snauwt de man. „Wat ben je van plan?"

Eric bedenkt zich geen moment. Snel als de weerlicht trekt hij de krijger naar zich toe en voordat deze beseft, wat hem overkomt, velt hem een harde kaakslag. Het kan niet anders, of de krijgers in de burchtzaal bemerken, dat er zich wat achter het gordijn afspeelt en nog maar nauwelijks heeft de Noorman de eerste buiten gevecht gesteld of twee anderen steken nieuwsgierig hun hoofden door de gordijnspleet. De voorste kan Erics ijzeren vuist niet meer ontwijken, maar nummer twee springt schielijk achteruit en slaakt een luide alarmkreet. Er ontstaat een hevige verwarring in de burchtzaal, als Eric eensklaps met het zwaard in de hand verschijnt. Niemand beseft, wat deze eenling van plan is; niemand houdt het ook voor mogelijk, dat deze eenzame krijger het zou willen opnemen tegen Criffans zwaarbewapende leren. Niemand, behalve Svein en de Noren, die hun ogen niet kunnen geloven, als ze hun koning hier zo onverwacht voor zich zien. De lange Sakser slaakt een bulderende kreet bij de aanblik van zijn dierbare helm in de handen van de Noorman. Met een ruk van zijn machtige spieren trekt hij zijn boeien aan stukken. Criffan rijst bleek als een dode uit zijn zetel, maar het woedende bevel, dat hem op de lippen zweeft, wordt in de kiem gesmoord. „Svein," buldert de Noorman boven alles uit. „Je helm!" Met een ruk slingert hij het bronzen gevaarte door de zaal. De helm treft Criffan tegen het hoofd en verdwaasd waggelt de Ierse dwingeland achteruit. Dan springt Eric naar voren en zijn schallende kreet is het begin van de strijd.

Terwijl Eric zijn zwaard flitsend laat neersuizen tussen de dichtstbijstaande Ierenkrijgers, stort Svein Langtand zich — eensklaps als herboren — op zijn helm, geeft vorst Criffan een dreunende kaakslag, zet snel zijn kostbaar hoofddeksel op zijn schedel en springt joelend temidden van de Ierse krijgers. Als de zoldering naar beneden gekomen was, zouden de gevolgen niet vernielender geweest kunnen zijn. De zwaarbewapende Ieren zijn te verbaasd om te reageren, als de Saksische reus één van hen bij het middel pakt en deze als een soort strijdknots rondzwaait. „Hoepla, daar krijgen jullie een fijn gevecht van mij te zien," buldert Svein en de doodsbenauwde Ieren vallen als grashalmen. De overige Noren laten niet lang op zich wachten, wanneer ze hun oude strijdmakker bezig zien. Bolan slaakt een doordringende gil en stort zich blindelings in het dichtst van het gevecht rond Eric en Svein. In minder dan geen tijd rollen een paar Ieren met een opgezwollen kaak over de grond en hebben Bolan en enkele Noren hún zwaarden in handen. Alsof een reuzengolf hen overspoelt, zo wijken de gelederen van de Ierse krijgers achteruit en één ogenblik lijkt het er op, of ze in panische vrees op de loop zullen gaan voor de reusachtige Sakser, de zwijgende Noor met zijn staalgrijze ogen en zijn flitsend spookachtig lemmet, en hun handjevol tegenstanders. Maar beter dan wie ook beseft de Noorman, dat hoe langer het gevecht hier in de burchtzaal duurt, hoe kleiner hun kansen worden. „Er uit!" sist hij Bolan, die dicht naast hem vecht, toe. „We moeten er uit, vóór die Ieren hun zinnen weer bij elkaar hebben. Naar de deur, allemaal. Snel, nu het nog kan."

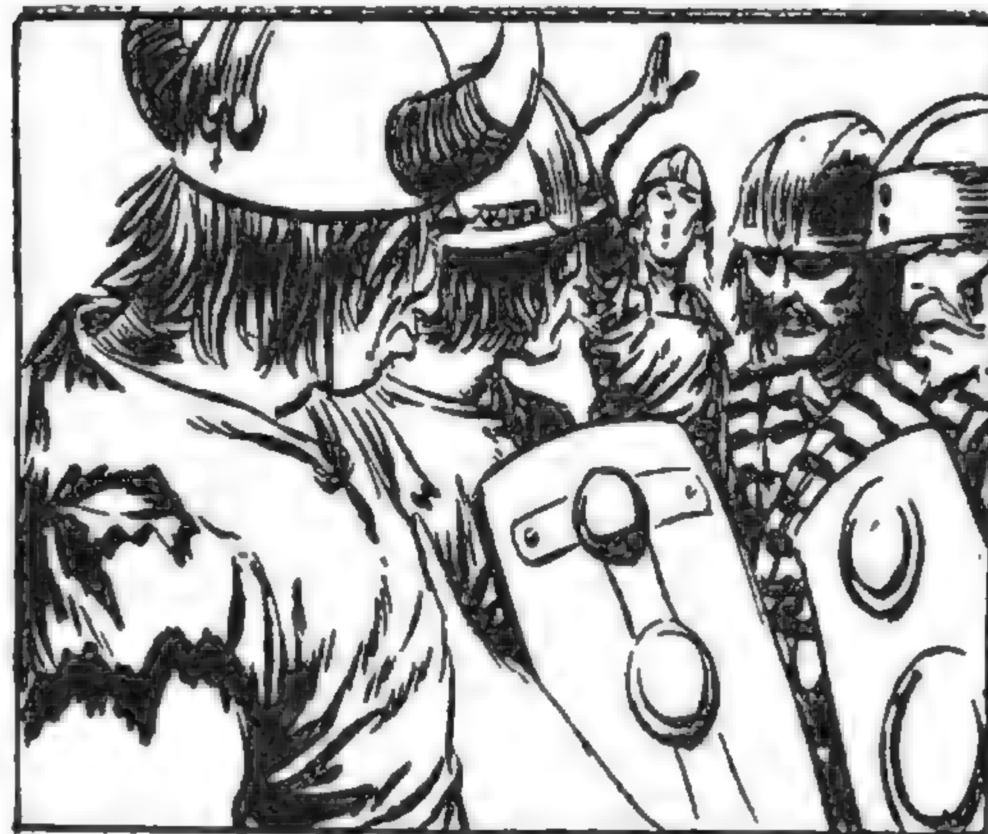

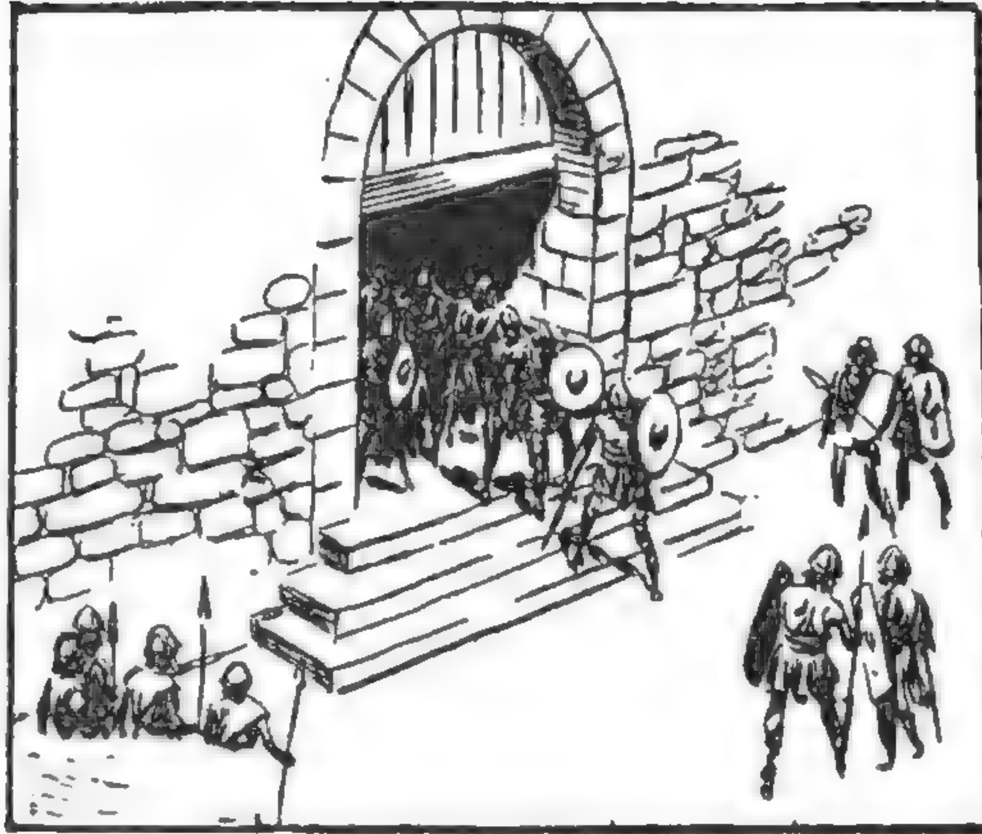
In de hitte van het gevecht — of liever de gevechten, want Svein Langtand levert geheel alleen, onbereikbaar voor zijn vrienden, een zware strijd tegen een geweldige overmacht — let niemand op de Deense rovers, die zich snel in een hoek van de burchtzaal hebben teruggetrokken en nu in ademloze spanning het strijdtoneel gadeslaan. Zélf doorgewinterde kampvechters, slaan Thore en zijn mannen in ademloze spanning de krachttoer van de reusachtige Svein Langtand gade en het is het merendeel der Denen aan te zien, dat ze slechts één teken van hun hoofdman nodig hebben om zich ook in het gevecht te storten. Aan welke zijde komt er weinig op aan. Maar Thore de Deen is te slim om zich hierin te mengen; het is hem duidelijk genoeg, dat de doldrieste handvol Noorse gevangenen het nooit kunnen redden tegen de overmacht, een overmacht, die bovendien met de minuut groter wordt, want steeds meer Ierenkrijgers stromen de burchtzaal binnen. Een beweging nabij de troon trekt zijn aandacht. Vorst Criffan komt langzaam bij van de klap, die Svein Langtand hem toediende. Hij staart even verbaasd naar het strijdgewoel in de zaalhoeken, dan kruipt zijn blik naar de dichtbijeenstaande Denen. En het volgend moment schalt zijn stem boven alles uit: „Mannen van Criffan, spaart deze schurken niet. Wreekt de moord op mijn twee scheepsbemanningen, het woord van een koning geldt niet voor piraten. Deen of Noor, het maakt geen verschil. Doodt hen nu; dat spaart ons een terechtstelling." Alhoewel Thore de Deen zijn oren amper durft te geloven, handelt hij meteen en met verbluffend doorzicht. Hij stoot een Ier, die hem in de weg staat, omver, springt op de troon, sleurt de kleine prins naar zich toe en buldert: „Stoppen allemaal. Als iemand één verkeerde beweging maakt, sterft deze knaap. Terug je mannen, Criffan, en vrije aftocht voor ons."

Eric, die met Bolan en enkele Noren vruchteloos tracht zich een doortocht te banen naar de ingang van de zaal, bemerkt ineens, dat er iets gaande moet zijn, als hun Ierse tegenstanders zich onverwacht terugtrekken. Het volgend ogenblik wordt hij Thore de Deen gewaar, die Bryan, het Ierse prinsje, als een schild voor zich uithoudt. Een kleine groep Denen staat om hun hoofdman geschaard, de overigen zijn in een hoek gedreven en aan alle zijden omringd door Ieren. Zo ook Svein Langtand, die geheel alleen, onbereikbaar voor Eric, tegen de muur geleund staat, met in de ene hand een zwaard, in de andere de afgebroken voet van een zware ijzeren kandelaber. „Denk er om, niemand beweegt zich hier, of het kind gaat er aan," klinkt de stem van Thore de Deen, en terwijl de Ieren als verlamd toezien, trekt de kleine groep Denen zich langzaam naar de uitgang terug. Bliksemsnel overweegt Eric wat hem te doen staat. Dit is zijn kans om uit de burcht te komen met zijn Noren; maar Svein dan. Hij kan de lange Sakser niet bereiken en aangezien Thore zich niet eens iets van zijn eigen ingesloten krijgers aantrekt, zal hij zich nog minder om Svein bekommeren. Thore heeft de deur bijna bereikt en eensklaps hakt Eric de knoop door. Tenslotte heeft de kleine prins ook hulp nodig. „Moed, Svein, ik laat je niet in de steek!" schreeuwt hij de Sakser toe. Deze grijnst breed en klopt tegen zijn helm, alsof hij zeggen wil: „Maak je om mij niet ongerust". Eric geeft Bolan een teken en met een handjevol Noren stapt hij kalm achter de Deense rovers aan. Het kleine prinsje lacht als hij zijn „piraat" herkent. „Staan blijven," grauwt Thore, „of......" Eric grinnikt spottend: „Wát: of...... niets of...... Dáár dreig je mij niet mee, Thore de Deen." Met een woeste flikkering loert de piraat naar hem. „Ik heb geen vat op je, hè? Hier niet, hè? Wacht maar vrind, tot we buiten zijn. Dan zal je dit berouwen."

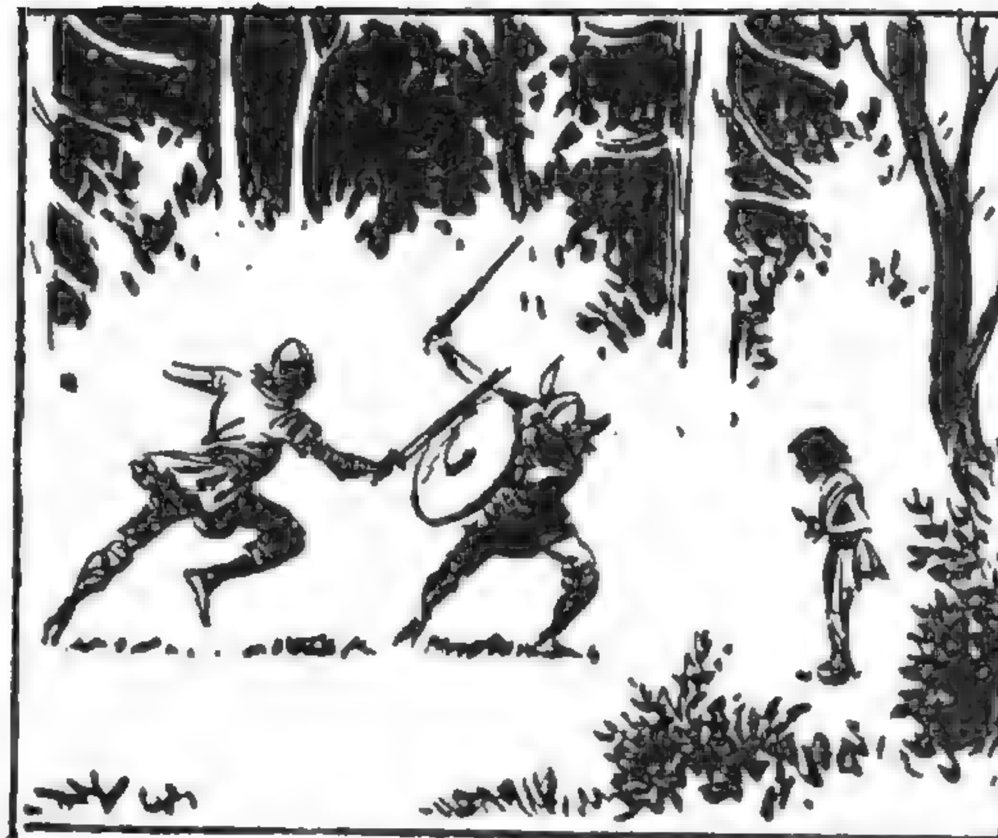

De Noorman stoort zich niet aan Thore's dreigementen en Bolan met zijn Noren evenmin, zodat de gemengde troep als ware broeders, dicht naast elkaar de hal door schuifelen, naar de uitgang van de Ierse koningsburcht. „Kijk, hoe aardig", denkt de Noorman grimmig, „daar staan we waarachtig nog onder bescherming van die Deense piraat. Hoe raar kan 't lopen!" „Achteruit allemaal", schreeuwt de zeerover, zodra ze de uitgang bereikt hebben, tegen de Ierse krijgers, die zich op het binnenplein verzameld hebben. „Achteruit, zeg ik, en gauw wat." Dreigend gaat het zwaard omhoog en onder een stortvloed van verwensingen trekken de Ierse krijgers zich terug. Aan alle zijden omringd door zijn mannen en de Noren, stormt Thore de Deen naar de poort en terwijl op het binnenplein een gehuil van woede opklinkt, vlucht de hele bende naar de bosrand. De Noren blijven dicht bijeen en Eric zorgt ervoor, Thore de Deen geen moment uit het oog te verliezen. Op een open plek in het woud, op veilige afstand van de burcht, houdt Thore de pas in en zet het prinsje naast zich neer. Dan draait hij zich langzaam en dreigend naar de Noorman. „En nou jij", snauwt hij, terwijl zijn handvol mannen Eric en zijn troepje aan twee zijden insluiten. „Ik weet niet wat je wil, maar je bevalt me niet. Het liefste maakte ik jou en je troep een kopje kleiner, maar dat kost tijd en tijd komen we te kort. Dus... verdwijn en binnen drie tellen." Met een ruk trekt Eric het zwaard te voorschijn en zijn stem klinkt hard: „Ik zal je zeggen wat ik wil Thore de rover. Ik wil dat prinsje. Goedschiks of kwaadschiks."

Thore de Deen staat even als aan de grond genageld van verbazing en snel fluistert Eric Bolan toe: „Lok die troep Denen weg." De oude Gotenkrijger begrijpt ogenblikkelijk de bedoeling en als Thore met een wraakgierig gebrul zijn zwaard trekt, zetten hij en de Noren het eensklaps op een lopen. „Grijpt ze allen!" schreeuwt Thore zijn mannen toe, „ik reken wel met deze slungel af." Terwijl zijn mannen de achtervolging op de vluchtende Noren inzetten, springt Thore op de Noorman toe. „Ik heb haast, maar ik ben vlug klaar met jou", gromt hij en dan komt er een verbaasde trek op zijn haveloze gezicht, want zijn zwaard klieft slechts lucht en bijna verliest hij het evenwicht. En als Eric hem dan met felle, onontkoombare slagen achteruit drijft, begrijpt hij de list, begrijpt hij, dat hij zijn mannen nooit weg had moeten sturen, want nu staat hij alleen tegenover deze slungelachtige onbekende, die een weergaloos zwaardvechter blijkt te zijn. „Hierheen mannen! Terug... Hulp...", schreeuwt hij zo hard als hij kan en er is doodsangst in zijn ogen. Alleen de zwijgende bomen zijn getuige van de nederlaag van Thore de Deen, en de kleine prins, die met een donkere blos van opwinding amper durft te kijken. Er klinkt gekraak in de takken en zonder verder zijn verslagen vijand een blik waardig te keuren neemt Eric de kleine knaap bij de hand en duikt weg tussen het struikgewas. „Wat ga je nou nog meer doen?" fluistert Bryan met fonkelende ogen van verwachting. „Ga je straks weer vechten, dan tegen een heleboel mannen tegelijk?" De knaap zwijgt verschrikt, als een luide kreet door het woud schalt. Met ingehouden adem loert Eric tussen de struiken door. Een paar Denen staan bij het lichaam van hun verslagen hoofdman. Een van hen tuurt zijn kant uit en als hij deze een plotselinge beweging ziet maken, weet de Noorman genoeg. Hij is ontdekt!

Zonder zich een moment te bedenken neemt Eric de knaap op en zet het op een lopen. „Waarom vecht je niet meer?" klinkt de stem van de jongen verontwaardigd. „Durf je niet?" Ondanks de ernst van de toestand grinnikt Eric. Dit knaapje schijnt van hout gesneden, waaruit men krijgers maakt. Dat belooft wat. Het gewicht van de prins hindert hem en hij hoort aan het gekraak achter hem dat de Denen op hem inlopen. Ter weerszijden achter hem duiken schaduwen op en bliksemsnel zet Eric de jongen neer. „Vlucht, Bryan, vlucht!" fluistert hij, „of deze boze mannen pakken je." Hij duwt de jongen het struikgewas in, trekt zijn zwaard en wendt zich razendsnel om. Woedend springt hij op de voorste Deen toe en met een kreet valt deze onder Erics zwaardslag. Er klinkt een onderdrukte juichkreet uit het struikgewas terzijde van het smalle wildpaadje en in een flits ziet Eric de gestalte van de kleine prins. In plaats van er als een haas vandoor te gaan, staat de knaap dus rustig toe te kijken, kennelijk in het volste vertrouwen, dat „zijn piraat" het wel winnen zal. Lenig weet Eric de zwaardslagen van de twee Denen, die nu op hem toespringen, te pareren en de aanvallers wijken snel achteruit, als het zwaard van de Noorman flitsend omhoog gaat, maar de slag zal nooit vallen. Eric voelt een dreunende schok in zijn pols. Zijn zwaard blijft muurvast steken in een dikke beuketak, die schuin achter hem laag over het smalle paadje hangt. De Denen stoten een triomfantelijk gejuich uit en wanhopig geeft de Noorman een ruk aan het zwaard. Met een felle, scherpe tik breekt het lemmet en terwijl Eric een waardeloos stompje zwaard in de hand houdt, storten de Denen zich, zeker van hun zaak, op hem.

De Noorman beseft dat hij de dood voor ogen heeft en hij handelt bijna automatisch. Vlug als de weerlicht duikt hij voorover; het zwaard van de voorste Deen suist zo dicht langs hem heen, dat hij de luchtstroom in zijn hals voelt. Maar het volgend ogenblik wordt de Deen door Erics volle gewicht in de maagstreek getroffen en met een gesmoorde kreet klapt de kerel voorover. Een fikse vuistslag stelt hem voorlopig buiten gevecht. Het gaat alles zo snel in zijn werk, dat de tweede Deen er nauwelijks op voorbereid is, als Eric als een losschietende stalen veer op hem toespringt. Dan zendt ook hém een kaakslag naar het land der dromen. Vlug grijpt de Noorman een van hun zwaarden en met de kleine prins bij de arm verdwijnt hij in het struikgewas. In het halfduister van het woud luistert hij even naar de verwarde geluiden, die hij tijdens de korte vechtpartij al meende te horen. Er schijnt daar inderdaad ook een strijd aan de gang te zijn. Maar met wie hebben de Denen het aan de stok? Bolan en de Noren zullen het wel uit hun hoofd laten, ongewapend als ze zijn, een gevecht uit te lokken met de woedende Denen. Dan zijn het òf Fergus' mannen òf Criffans krijgers en het laatste is het waarschijnlijkst. Reden te over om zo snel mogelijk uit de buurt te komen, want als ze hem en het prinsje te pakken krijgen, is de kans, Svein vrij te kopen met deze kleine „gijzelaar", verkeken...... En nauwelijks heeft hij dit overdacht, of er ritselt iets in de struiken en een donkere stem zegt vijandig: „Sta! Eén beweging en het is je laatste geweest" De bogen van de twee krijgers voor hem zijn feilloos op zijn hart gericht.

De krijgers zien er uit als mannen van Criffan, ziet de Noorman, en er zijn er meer dan deze twee, want tussen de struiken schittert hier en daar het brons van wapens. En toch...... ondanks hun kleding en hun bewapening, lijken ze meer op landlopers met hun haveloze baarden en magere gezichten. „Een goede vangst," bromt de voorste, „dat is zowaar de prins van Ierland, als ik me niet vergis." Dan zwijgt hij en langzaam verschijnt er een brede lach op zijn ongeschoren gezicht. „Broeder," zegt hij, en zich omwendende: „Komt te voorschijn, makkers. Alles is wel!" „Fergus' handlangers," denkt de Noorman met een zucht van opluchting, en ook de kleine prins kijkt wat opgewekter. Klaarblijkelijk trok het hem niet veel aan, weer onder de hoede van papa's krijgers te komen. „Ge moet de grote Noorse koning zijn," zegt de krijger blij. „Kom vlug." Onder het voortgaan vertellen de mannen, dat ze een afdeling van Criffans krijgers in hinderlaag gelokt hebben; vandaar dus de kleding en de bewapening. „Ze waren in gevecht met een bende Deense zeerovers, ook die zijn nu onze gevangenen," vertelt de man trots, „en een kleine groep Denen hadden we al eerder te pakken genomen. Zie!" Het vermoeden, dat Eric overvalt bij deze laatste woorden, wordt bewaarheid, als hij op de kleine open plek Bolan en zijn Noren temidden van de gevangenen ontwaart. De oude krijger begroet zijn koning met een kreet van blijdschap. „We konden ons niet bekend maken, want op Criffans burcht had men ons alles afgenomen, ook de ringen," fluistert Bolan. De toestand is nu gauw opgehelderd en lachend schudden Fergus' mannen hun vroegere gevangenen de hand. „En nu moeten we ons haasten," zegt de Noorman, „om Svein uit handen van Criffan te krijgen."

Een eindweegs begeleiden 'n aantal mannen van Fergus Eric en zijn kleine troepje, op weg naar de schuilplaats van de piratenhoofdman, om de kleine prins in veiligheid te brengen. De aanvoerder der mannen wijst hun, hoe ze gaan moeten en keert dan terug. Fergus en zijn mannen hebben zich verschanst op een eiland, goed verborgen in het moeras. De aankomst van Eric de Noorman wekt geen geringe opschudding. Maar de vreugde is onbeschrijfelijk, als bekend wordt, dat Erics kleine metgezel de prins van Ierland is. „Dat is een goede daad!" knikt Fergus. „Mannen, een hoera voor de Prins van Ierland, onze toekomstige Heer." De kleine prins slaat alles met schitterende ogen gade en het is duidelijk, dat hij dit wel het prachtigste vindt, dat hij ooit heeft meegemaakt. „Verspieders melden mij, dat Criffans krijgers de troep van Thore de Deen, die aan de kust gelegerd was, in de pan gehakt hebben. Dat ruimt op, nietwaar?" zegt Fergus tot Eric. „Hoewel het ons weinig helpen zal", laat hij er bitter op volgen, „want met de mannen, die ik hier op de been kan brengen, kunnen we nooit de vijand aangrijpen. Daarvoor heb ik mijn vloot nodig, en die is onbereikbaar." „Hoe is het met de Deense schepen?" vraagt Eric vlug. „Wat hebben Criffans krijgers daarmee gedaan?" „Het blijkt, dat de schepen van de Deense piraten ongemoeid gelaten zijn. De bijgelovige Ieren wagen zich niet op de westelijke zee en houden het blijkbaar niet voor mogelijk dat iemand anders iets met de boten zou willen doen, want ze hebben er zelfs geen wachtpost bij achtergelaten." „Dan stuur ik Bolan en mijn mannen er op uit", zegt de Noorman, „om contact te zoeken met je vloot. En dan is het maar te hopen, dat je mannen op tijd komen, want zodra we de prins uitgewisseld hebben voor Svein, zal Criffan met zijn voltallige strijdmacht jacht op deze troep maken en tegen zo'n grote overmacht is het kwalijk vechten."

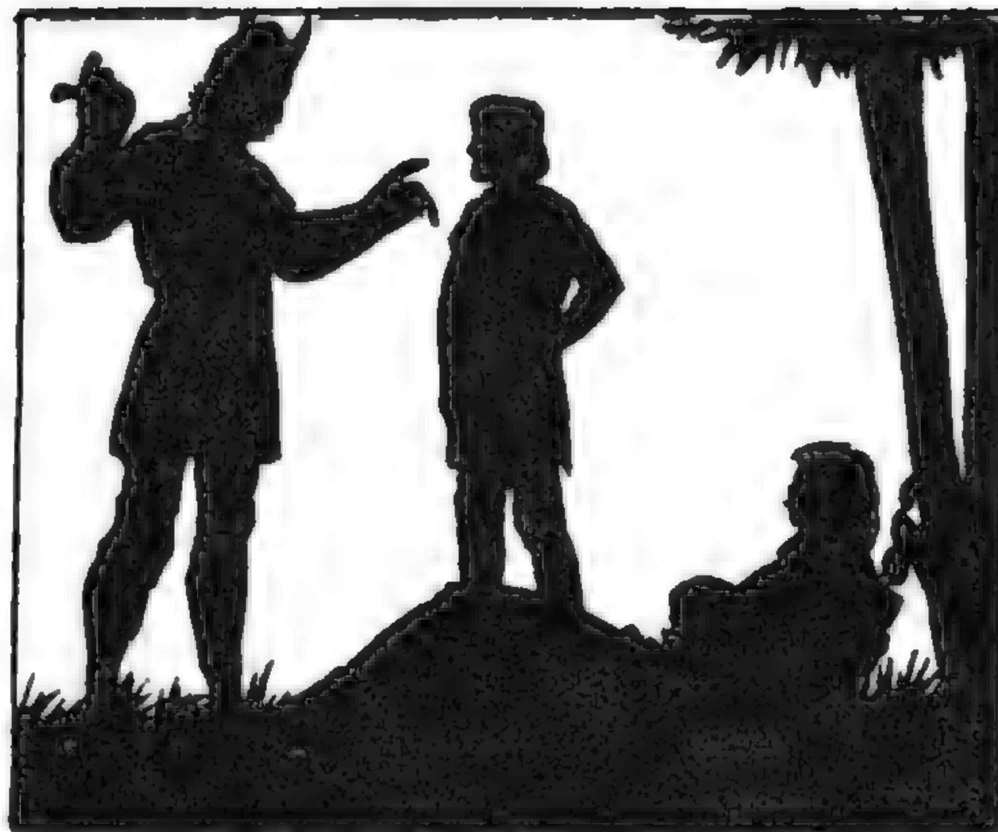

Op een maanloze nacht glijdt een Drakar met Bolan en zijn Noren aan boord zeewaarts, om te pogen Fergus' vloot op te sporen. Want dat ze zonder de steun van deze krijgsmacht betrekkelijk weerloos zijn, begrijpen Eric en Fergus maar al te goed. De boodschapper, die Fergus uitgezonden heeft, om Criffan er over in te lichten, dat zijn zoon zich in hun macht bevindt, is niet teruggekeerd, zodat ze volledig in het duister tasten omtrent de plannen van de Ierse grootvorst. Maar inmiddels zitten Fergus en Eric niet stil. Spionnen zijn uitgezonden en postduiven vliegen uit, om Fergus' handlangers bijeen te roepen naar de schuilplaats in het moeras. Tenzij hun iets overkomen is, zal geen man achterblijven en dan kan Fergus op ongeveer tweehonderd man rekenen. Maar wat zijn twee honderd slecht bewapende krijgers tegen het grote leger, waarmee Criffan nu al jaren lang het volk in bedwang houdt? Op Erics aanraden worden er langs alle toegangswegen tot het moeras kleine, aarden verdedigingswallen aangelegd terwijl een stevig paalwerk het moeras-eiland omsluit. Niemand amuseert zich daarbij beter dan de kleine prins, die door alle vrijbuiters op de handen gedragen wordt. De dagen verstrijken zonder dat ze iets van Fergus' boodschapper horen en de onrust stijgt... De eersten van Fergus' kleine schaduwlegertje beginnen binnen te komen en het wordt vol op het moeraseiland. Dan, op een avond als Fergus en Eric een karig maal nuttigen, treden enkele wachtposten het „fort" binnen met ogen knipperend van verbazing. „Hier is", stottert er een, „eh..." maar Eric rijst al bliksemsnel overeind, en ook zijn ogen vallen haast uit hun kassen. Want de grote gestalte met de helm is niemand anders dan Svein Langtand.

„Svein!" roept Eric uit, terwijl hij zijn oude makker met open armen tegemoet snelt, „hoe heb jij in 's hemelsnaam kunnen ontsnappen? En hoe wist je de weg hierheen te vinden?" „Oh, dat was makkelijk genoeg", grijnst de Sakser, zijn hand met de ring omhoog houdende. „Met dit ringetje kom je zogezegd overal, hèhè. Er stonden een paar vriendelijke kerels buiten rond te loeren en die hebben me — dank zij de ring — hier gebracht. Maar van dat andere sta ik zelf gewoon te kijken. Vriend Criffan was er waarlijk heilig van overtuigd dat ik Fergus de Stormvogel was. En omdat ik een beetje langer ben dan de rest en een beetje sterker, was ik dus vast en zeker de Stormvogel. Ik werd veroordeeld om gehangen te worden. Tja, daar dacht ik: daar gaat Sveintje... en daar klopt iets niet, want ik had mijn helm nog. Ze waren zeker zo blij, dat ze me in het gevang hadden, dat ze dat ding maar hebben laten zitten. En terwijl ik daar zat, komt er midden in de nacht een vriendelijk oud mannetje me vertellen dat hij best weet, dat ik niet de Stormvogel ben, en dat het dus niet eerlijk is, om me te laten sterven. Hij bracht me heel geheimzinnig naar een klein poortje in de buitenmuur en zei, dat ik maar maken moest, dat ik weg kwam. Nou, dat deed ik toen maar, hèhè. Ik weet niet wat dat voor iemand was, maar als ik hem nog eens tegenkom, zal ik hem even de hand schudden..." „Als je daar ooit de kans voor krijgt", klinkt de stem van Fergus. De gewonde piratenhoofdman gaat moeizaam overeind zitten. „Die oude man moet mijn vader geweest zijn. Hij en hij alleen kan weten, dat jij niet de Stormvogel bent, want ik heb hem — lang geleden — over mijn plannen ingelicht. Waarom is hij niet meteen met je meegekomen? Hij is daar in gevaar. Iemand kan hem gezien hebben. Ik zal hem een boodschap zenden en hem vragen hier te komen, voordat Criffan ontdekt hoe de vork in de steel zit."

„Wat kan Criffan ontdekken?" gromt Svein. „Wees daar niet zo bang voor, we zijn niemand tegengekomen en..." „Criffan zal desnoods iedere bewoner van de burcht persoonlijk op de pijnbank leggen om er achter te komen wie jou heeft laten ontvluchten", snauwt Fergus, „en een oude man als mijn vader zal daar zeker niet tegen opgewassen zijn. Haal een postduif!" Weinige ogenblikken later scheert deze kleine gevederde boodschapper langs de toppen der bomen, op weg naar Fergus' handlanger in de burcht. Het is tegen de middag, als hetzelfde dier weer aan Fergus' voeten neerstrijkt en vol spanning luisteren allen naar de weinige woorden, die het antwoord van Fergus' vader inhouden. „Ik wens niet te leven met slaven en oproerlingen. Ik deel de ideeën van jou, mijn zoon, niet. Ik deed het alleen omdat ik niet wil, dat een onschuldige sterft voor jou." Diepe stilte volgt op deze woorden en machteloos balt Fergus de vuisten. „Laten we hopen, dat het goed gaat", zegt Eric ernstig. „Tenslotte is je vader de eerste de beste niet; Criffan zal toch niet verwachten, dat een van zijn raadsheren de schuld is van Sveins ontsnapping?" Fergus haalt de schouders op. „Criffan vertrouwt niemand, als het er op aan komt. Maar we zullen afwachten. Wie weet, wat er op dit moment gebeurt, zonder dat we er iets tegen kunnen doen." Dat er wat gebeurd is, blijkt nog diezelfde avond als Fergus' handlanger uit de burcht, strompelend en gewond het kamp binnenkomt. „Criffan weet... weet alles..." steunt de man. „De oude Heer Erc, Prins van Dalraida, zal morgenvroeg gehangen worden, als Fergus zich niet overgeeft en Criffans zoon niet meteen uitgeleverd wordt. Met dit bericht liet Criffan mij vrij."

„Help me overeind", gromt Fergus tot een van zijn lijfwachts. „Ik ga me overgeven aan die schurk, voor ze mijn vader..." „Blijf waar je bent", valt Eric hem, de wenkbrauwen fronsend, in de rede, terwijl hij de ander zacht tegenhoudt. „Denk niet, dat Criffan de vader zal laten gaan, als hij de zoon heeft. Als Criffan niet ogenblikkelijk de Prins van Dalraida in vrijheid stelt, ziet hij zijn zoontje niet levend terug." De anderen staren Eric stomverbaasd aan maar als ze de twinkeling in zijn ogen zien, beginnen ze iets te begrijpen. „Bluf, mijne vrienden, bluf", glimlacht de Noorman. „Dat dit dappere kereltje onze harten gestolen heeft, hoeft papa niet te weten, nietwaar?" „Ah juist", grijnst Svein. „Nou, laten we die schurk dan meteen de doodstuipen op het lijf jagen. Wat zou je zeggen van een afgeslagen hoofdje of.." „Dat lijkt me héél aardig", grinnikt Fergus, „maar hoe de boodschap over te brengen?" „Laat mij dat doen", zegt de Noorman, „geef me een van de pony's die jullie op Criffans krijgers hebben buitgemaakt en laat de rest aan mij over." De Noorman vertrekt even later op een der kleine paardjes naar Criffans burcht. Zodra men de eenzame ruiter gewaar wordt, stormt een afdeling krijgers met gevelde lansen naar buiten. „Het leven van Criffans zoon is in mijn hand", buldert de Noorman de naderende ruiters toe. „Staat en luistert naar mijn woorden." Hij drijft zijn pony alleen naar voren. „Lever ons de Prins van Dalraida uit en wij stellen het prinsje in vrijheid", zegt de Noorman. „Zo niet, dan ziet gij Criffans zoon slechts dood terug. En bij de aanblik daarvan zult ge de dag vervloeken, dat hij ter wereld kwam. Morgen, één uur na zonsopgang, brengen drie man de Prins van Dalraida op de plaats waar de weg langs het moeras voert. Zo niet, dan sterft daar Criffans zoon. De keus is aan u." „Aangenomen", brult de Ierse tiran, „maar jij, hond, zult de dag vervloeken, dat je de grootvorst dit voorstel durfde doen." En dan herkent Eric hem; het is Criffan zelf.

Tandenknarsend van machteloze woede moet Criffan Eric ongehinderd terug laten keren. Grinnikend in zichzelf keert Eric op zijn gemak naar de schuilplaats in het moeras terug. Alleen de prins is niet zo in zijn schik. „Moet ik nu weer naar vader terug?" zegt hij met een klein stemmetje. „En naar die vervelende dame Eileen? Ik wil helemaal niet; het is hier veel leuker. Als ge meegaat, dan wel..." knikt hij Eric hoopvol toe. Deze strijkt de knaap eens over de haren. „Dat gaat niet, beste jongen. En je moet wel terug, want je papa is ongerust... en Heer Erc van Dalraida gaat erg ziek worden, als je niet komt. We zien elkaar wel weer terug hoor." Het kost de Noorman heel wat overredingskracht, om het prinsje zover te krijgen, dat hij er mee instemt, de volgende morgen mee te gaan. Fergus heeft voor alle zekerheid verkenners vooruit gezonden om te kijken of de kust veilig is. Criffans manieren kennende, zou deze wel eens een hinderlaag gelegd kunnen hebben. De verspieders melden evenwel niets verdachts. En toch waarschuwt een vreemd voorgevoel de Noorman, als ze de plaats van de uitwisseling naderen. Overal staan Fergus' mannen verdekt opgesteld, de bogen in de aanslag zodat een onverhoedse overval welhaast uitgesloten is. En toch... Op een open plek aan de overzijde van de weg ziet hij de drie krijgers met hun gijzelaar staan. Onzichtbaar voor hen roept Eric de mannen toe: „De oude Prins van Dalraida kan hierheen komen. Hier is de Prins van Ierland!" De kleine Bryan kijkt hem verdrietig aan, maar als Eric hem bemoedigend toeknikt, begint hij manmoedig de „vrijheid" tegemoet te lopen. Van de andere zijde nadert Erc van Dalraida, een gebogen, gebroken man. En dan ineens veert de Noorman overeind, alle spieren gespannen. De handen van de oude zijn op de rug vastgehonden. Op hetzelfde moment, dat hij dit ontdekt, weet hij, dat er iets staat te gebeuren.

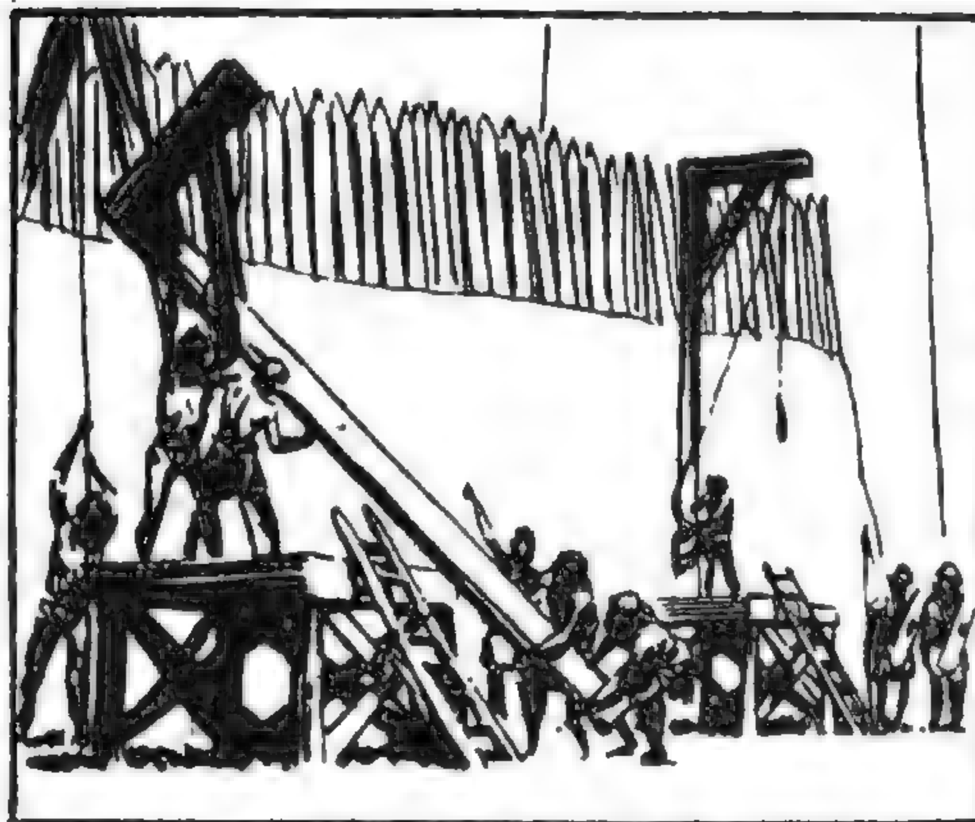
In spanning kijkt Eric toe als de kleine prins en Fergus' vader elkaar naderen. Dan, als ze elkaar voorbij gegaan zijn, ziet de Noorman ineens een heftig bewegen tussen het geboomte aan de overzijde van de heirbaan en het volgende ogenblik stormt een ruiter in volle ren naar voren Ogenblikkelijk heft Eric zijn boog, maar de pijlen schieten het snel bewegende doel voorbij. De ruiter bukt zich; het is een grote gespierde kerel, maar desondanks vraagt de Noorman zich af, hoe hij erin slaagt in het zadel te blijven, als hij Fergus' vader meesleurt en van de grond tilt, tot hij ziet, dat de voeten van de ruiter aan elkaar vastgebonden zijn. Met de boog in de aanslag ziet de Noorman toe, maar schieten durft hij niet. Het gevaar is groot, dat hij dan de verkeerde zal treffen. Terwijl de ruiter met zijn prooi in een boog naar Criffan's drie krijgers terugkeert, springt de Noorman overeind. Voor hij echter het sein tot de aanval geven kan, lijkt het of aan de overzijde bomen en struiken beginnen te leven; een dichte haag van krijgers komt te voorschijn en de aanvoerder brult de kleine verborgen troep van Fergus' mannen toe: „Als Fergus de Stormvogel zich niet vrijwillig overgeeft, sterft de oude man een gruwelijke dood. We wachten tot morgen bij zonsopgang."

Svein Langtand gromt als een woedende beer en Eric knijpt in machteloze woede de vuisten samen, als de krijgers van Criffan met een honend gelach zowel de kleine prins als Fergus' oude vader met zich meenemen naar de burcht van de Ierse dwingeland. Hoewel hij weet, dat het hem weinig helpen zal, volgt hij met Svein en enkele Fergus-mannen nog enige tijd de vijandelijke krijgsmacht, tot over de glooiing van een heuvel de grote burcht van Criffan zichtbaar wordt. „Kom, laten we terug gaan," mompelt de Noorman, „vóórdat we ontdekt worden." Zwijgend en somber keren ze op hun schreden terug, verslagen, gefopt op een beschamende manier. „En ik wist, dat er een addertje onder het gras school, ik had er een voorgevoel van," gromt de Noorman. „Alleen begreep ik niet hoe...". Hij haalt de schouders op. „Wat zullen we tegen Fergus zeggen," bromt Svein. „Een mooi figuur maken we, zogezegd. Bah!" Hij zwijgt opeens en zijn hand tast bliksemsnel naar zijn zwaard, als een luid gekraak in de struiken klinkt. Het volgend ogenblik duikt een welhaast radeloze Fergus-man voor hen op. „Fergus is er vandoor," stoot hij uit. „Hij is op weg naar Criffans burcht om zich over te geven."

In looppas snellen Eric en zijn troepje terug naar het kampement in het moeras en onder het voortgaan vertelt de brenger van de onheilstijding, hoe Fergus zich — ondanks zijn zware verwonding — op een paard heeft laten zetten, en, alle protesten van zijn mannen ten spijt, ongeveer een kwartier geleden vertrokken is. Zonder een woord te zeggen springt de Noorman op een der weinige paarden en stormt het kamp weer uit langs het smalle verraderlijke pad door het moeras. Er is een kleine kans dat hij Fergus kan inhalen. De Noorman maakt zich geen illusies, dat de piratenhoofdman te bepraten zal zijn, maar dan zal hij hem desnoods met geweld van zijn voornemen afhouden. Zijn plannen gaan echter in rook op, wanneer hij de vlakte om de burcht voor zich ziet, want de ruiter, die daar aan alle zijden omringd door Criffans krijgers juist de burchtpoort doorgaat, kan niemand anders zijn dan Fergus. Hij is te laat...... Zo groot de verslagenheid van de Noorman is, zo groot is de vreugde in het kamp van de vijand. Nog diezelfde dag geeft Criffan opdracht, galgen op te richten op het grote toernooiveld buiten de burcht. Twee galgen...... want de verraderlijke vorst van Ierland is niet voornemens zijn belofte gestand te doen. Fergus en zijn oude vader zullen gehangen worden ten aanschouwen van allen, die het zien willen. En vanuit de groenige schaduwen aan de bosrand op de helling slaan een paar felle ogen de drukte voor de burcht gade. „Ge denkt het gewonnen te hebben, heer Criffan," mompelt de Noorman met koude woede, „maar ge hebt geen rekening met mij gehouden. En ik zal de strijd bij U thuis brengen, vlugger dan ge denkt."

Het is de morgen van de terechtstelling. Vanuit een raam van zijn burcht staat Criffan fronsend het volk gade. „Dus die vervloekte Noorman is nog niet gezien", mompelt hij half tegen de naast hem staande krijgsaanvoerder. „Mijn mannen houden iedereen scherp in het oog, Heer", antwoordt de hoofdman, „maar de mensen daar beneden zijn uw eigen pachters uit de omtrek. Wij kennen hen. Vreemdelingen hebben wij niet opgemerkt." „En toch komt hij", gromt Criffan woedend. „Ik durf er om te wedden, dat de handlangers van Fergus onder aanvoering van die lange Noren iets gaan ondernemen." „Mijn ruiterij en het voetvolk staan gereed, Heer", geeft de aanvoerder ten antwoord, „zodat we ze warm kunnen ontvangen." Een stilte daalt over het toernooiveld, als de veroordeelden, vader en zoon, het schavot beklimmen. Hoewel Fergus zwaar gewond is, weigert hij geholpen te worden en slechts een scherp opmerker zal de onzekerheid van zijn stap opvallen. De piratenhoofdman kijkt zwijgend rond, maar hij ziet geen bekende gezichten, behalve de beul in het zwart, het gehate gezicht van Criffan aan het venster en de gebogen gestalte van zijn vader onder de tweede galg. De beul wenkt gebiedend en laat het touw zakken. Met een ondoorgrondelijk gezicht doet Fergus een stap naar voren. Alleen in zijn ogen glinsteren wanhoop en verbijstering, nu hij moet vaststellen, dat noch Eric noch Svein of een van zijn eigen mannen kennelijk iets durven te ondernemen. Maar het volgende ogenblik laait zijn hoop weer op en wéét hij, dat zijn vrienden hem toch niet in de steek laten, want met een rauwe kreet zakt de beul ineén. Uit zijn rug steekt een pijl.

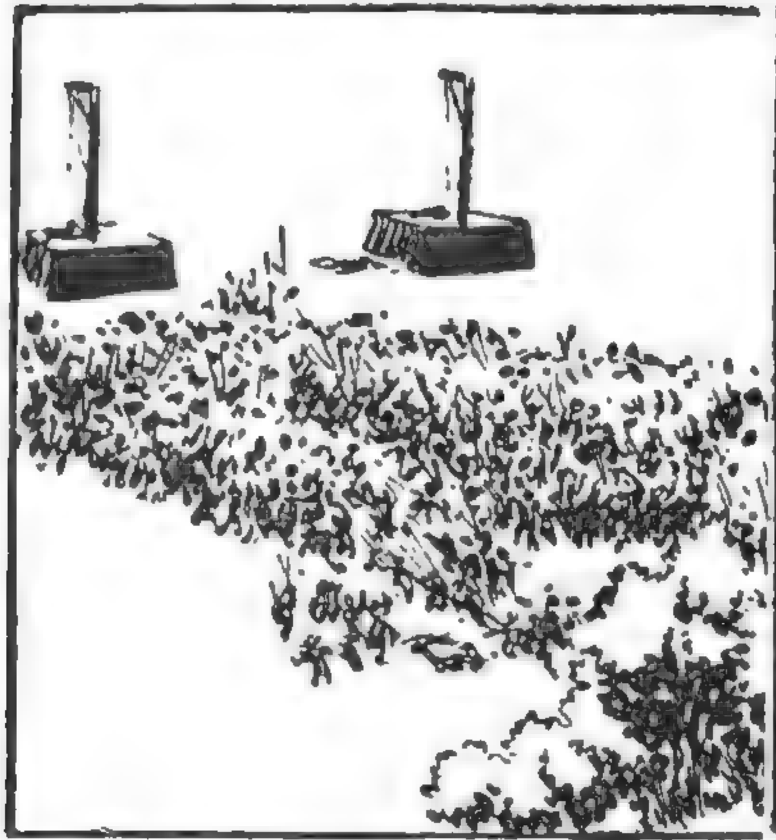
Nog voor de aanwezigen op het toernooiveld beseffen wat er gebeurt, valt ook de bewaker door een pijl getroffen neer en op het schavot van de oude vader van Fergus even later de beul. Er ontstaat een groot tumult. Geen der krijgers begrijpt waar deze geheimzinnige pijlen vandaan gekomen zijn en niemand heeft erg in de roerloze gedaante, die in de dikke boom aan de rand van het veld, gemakkelijk op een tak gezeten, met een grimmig lachje de verwarring gadeslaat. In het holst van de nacht is Eric de Noorman in de boom geklommen en zijn lange wachten wordt nu beloond. De pijlschoten zijn het afgesproken sein voor de actie en als ook Svein, Bolan en de anderen op hun posten zijn, kan nu het spel beginnen. Hij grinnikt tevreden als hij plotseling aan de noordzijde van het veld een hevig kabaal hoort. Het spel is begonnen. Met een gezicht vertrokken van woede leunt Criffan uit het venster bij het vernemen van het geschreeuw. „Daar zijn de boeven", buldert hij zijn krijgers toe. „Ze sluipen langs de palissade, grijpt hen!" Met een luid gebrul stormen de krijgers, die langs het veld opgesteld waren, allen in die richting, maar een wolk van venijnig snorrende pijlen doet hen terugdeinzen. Verlaten en gedurende een ogenblik vergeten staat Fergus op het platform. In deze verwarring zou hij kunnen pogen te vluchten, maar waarschijnlijk brengt hij het niet ver en bovendien is daar nog zijn vader. Hij schrikt als eensklaps een donkere stem onder hem klinkt. „Hé ga eens van dat luik af." Beduusd gehoorzaamt Fergus. Het valluik wordt een smalle spleet geopend en de piraat staart in het grijnzende gezicht van Svein Langtand. „Goeie mop, hè?" grinnikt de Sakser. „Spring naar beneden." Fergus kijkt snel om zich heen. Niemand let op hem en bliksemsnel laat hij zich vallen.

Boven aan het raam van de burcht springt Criffan haast uit elkaar van woede als hij ziet wat er gebeurt en hij maakt zich zo druk, dat hij bijna naar buiten valt. Door het krijgsrumoer kan niemand echter zijn overslaande stem verstaan. Dat hoeft ook eigenlijk niet want zijn gebaren zijn sprekend genoeg. Dan daalt er een plotselinge stilte over de plaats van de terechtstelling, terwijl allen in stomme verwondering naar de twee lege platforms staren. Criffan begint opnieuw te krijsen, maar weer heeft niemand aandacht ervoor, want ditmaal is het een fluittoon, die snerpend boven alles uitklinkt. Het volgende ogenblik is het of de hel losbarst. De krijgers die het dichtst bij de schavotten staan, zijn de enigen die zien wat er gebeurt, maar zij zullen het niet navertellen. Plotseling scheurt het zwarte kleed van de beide platforms open; mannen springen naar buiten met zwaarden in de vuist en onder aanvoering van de zozeer gevreesde Saksische reus. In hun midden voeren zij de twee ter dood veroordeelden met zich mee. Zij zijn al halverwege het toernooiveld, voordat de Ieren aan tegenstand beginnen te denken. Op dat moment krijgen zij echter de zoveelste verrassing te verwerken. Uit de grote boom aan de rand van het veld springt een gebronsde krijger naar beneden temidden van de vijand, op de hielen gevolgd door een hele bende norse, onverzetttelijk uitziende zwervers, de mannen van Fergus. Met een luid krijgsgehuil opent Eric de aanval aan deze zijde om zo snel mogelijk een vrije doortocht voor de twee veroordeelden te krijgen.

Hoewel Eric met zijn troepje maar klein in aantal is, slaagt hij wonder boven wonder in zijn opzet: vrije doorgang bevechten, zodat de twee veroordeelden snel kunnen ontkomen. Of zij menen, een groter aantal krijgers tegenover zich te hebben, of dat het komt, dat hun koning niet op het strijdtoneel aanwezig is, in ieder geval wijken de Ieren uiteen, als zij aan de éne kant aangevallen worden door Svein's bende, en aan de andere kant door Eric de Noorman en zijn volgelingen. In minder dan geen tijd hebben de opstandelingen de beschutting van het bosje bereikt, dat het toernooiveld aan de zuidzijde begrenst. Eric heeft de mannen zoveel mogelijk met pijl en boog uitgerust én de boogschutters slagen er in, de woedende Ierenbende op een afstand te houden. De gewonde Fergus en zijn oude vader worden gedragen en zo snel mogelijk stormen Eric en zijn mannen de open vlakte over naar het volgende boomgroepje. Vandaar is er een open terrein tot aan de brede heirbaan, maar eenmaal daarover zullen zij veilig ziji, want daar begint het moerasgebied, waar de mannen van Criffan zich liever niet wagen. Ze zijn juist het tweede boomgroepje voorbij, als Eric ineens een beweging ziet en links van hem ziet hij tot zijn ontsteltenis in een grote stofwolk de voltallige ruiterij langs de heirbaan naderbij stormen. Hun terugweg naar het moeras is afgesneden...

In een flits overziet Eric de situatie. Op het open veld zijn ze niet opgewassen tegen de ruiteraanval van de Ieren. „Terug. Verschans je in het bosje", buldert Eric, en allen zetten het op een lopen. Achter hen klinkt boven het langzaam aanzwellend gestamp der paardehoeven uit een hoornsignaal, dat beantwoord wordt door het voetvolk, dat aan de andere zijde voorzichtig nadert. Hijgend bereiken de vluchtelingen het boomgroepje en onder aanvoering van de Noorman maken de boogschutters front tegen de ruiterij, terwijl Svein en de anderen met de zwaarden in hun vuisten het Ierse voetvolk afwachten. Op de vlakte heft Criffan met een zelfverzekerde grijns langzaam de hand op. De speerpunten van de ruiters richten zich naar voren en in een wolk van stof zet de troep zich in beweging. De mannen tussen de bomen voelen de grond dreunen onder het geweld van honderden paardehoeven en de Noorman klemt de lippen opeen, wanneer hij Fergus de Stormvogel hoort mompelen: „Dappere Noorse dwaas, dit is het einde van ons allen." Hoewel hij het niet bekennen wil, beseft ook Eric dat er voor hen geen uitweg meer is.

Ondanks de hopeloze situatie waarin zij verkeren, denken de opstandelingen er, evenmin als Eric, aan, de wapens neer te leggen. Integendeel, zo gauw de ruiters binnen schootsafstand komen, vliegen hun de pijlen om de oren. Vele der voorste ruiters vallen en een van hen is de hoofdman, die vlak naast Criffan rijdt, hetgeen de overigen zo in de war brengt, dat de aanval even tot staan komt. „Vooruit", schreeuwt Criffan, „laten jullie je door een bende ellendige zwervers afschrikken, krijgers van Ierland?" Het feit, dat links en rechts van hem de krijgers van hun paarden geschoten worden, schijnt zijn woede nog te vergroten en wild drijft hij zijn paard vooruit. Scherp slaat Eric iedere beweging van zijn tegenstander gade en als Criffan in het vuur van de nieuwe aanval even de voorzichtigheid uit het oog verliest, heft de Noorman snel zijn boog. Met een kreet wankelt Criffan in het zadel. Verschrikt schiet zijn paard vooruit, en de grootvorst tuimelt achterover. Zijn voet blijft echter haken in de stijgbeugel en terwijl een kreet van afgrijzen opklinkt onder zijn krijgers, sleurt het paard zijn berijder in steeds snellere vaart voort. Met fonkelende ogen springt Eric op. Het dier stormt recht in de richting van het bosje. Als hij het tot staan kan brengen heeft hij Criffan meteen in handen. „Houdt die ruiters op een afstand", schreeuwt hij zijn mannen toe. Dan stormt hij de vlakte op.

Terwijl Eric, laag bukkend, het paard tegemoet stormt, legt hij bliksemsnel een pijl op de boog en schiet op de Ierse ruiters, die het paard pogen in te halen. Ook Fergus' mannen aan de bosrand zenden de Ieren een regen van pijlen tegemoet en onder deze dekking slaagt Eric er in het paard, dat geschrokken is en aarzelend stilstaat, te naderen. Wanneer het dier de man te dicht bij ziet komen, heft het briesend het hoofd en wil langs hem heen de weide weer opstormen, maar met een vlugge sprong en een haal van zijn zwaard hakt de Noorman de riem van de stijgbeugel door en Criffan bij de gordel grijpend rent hij voor zijn leven terug naar de bosrand. Weer dekken de mannen aan de bosrand hem met hun pijlen, maar de Ieren zijn niet van plan zich er ditmaal aan te storen. Voor hun ogen zien zij hun vorst door één enkele doldrieste Noor wegslepen en tierend stormen zij achter hem aan. Met opeengeklemde tanden rent de Noorman voort. Zijn ogen zijn gevestigd op de bosrand, die niet ver meer is. En dan kreunt hij zacht, een pijl heeft hem in de arm geraakt. Criffan ontglipt zijn greep en terwijl een duizeling hem bevangt, begrijpt hij dat hij verloren heeft, dat hij de bosrand nooit zal halen.

Eric klemt de tanden op elkaar... Als hij het bewustzijn zou verliezen is het met hem gebeurd. In snelle opeenvolging zendt hij de Ierse ruiters zijn pijlen tegemoet, en zet het op een lopen. Ieder moment verwacht hij de snelle hoefslag van een paard achter zich te horen, maar er gebeurt niets en wonder boven wonder bereikt hij — weliswaar buiten adem en met een bijna krachteloze arm, maar heelhuids — de bescherming van de bosrand, waar Svein en enkele boogschutters hem al opwachten. „Ze brengen eerst hun mooie koning in veiligheid", bromt Svein, de Ieren gadeslaande, „je had je niet zo druk hoeven maken, Noorman, ze keken amper naar jou. Eén van die kerels — dat moet wel een beste ruiter geweest zijn — greep onder het rijden Criffan bij zijn nekvel en trok hem in het zadel. Kijk, nu gaan ze er vandoor." Zwijgend staren ze de Ieren na, die zonder op of om te zien terugtrekken met hun koning. In de verte klinkt een hoornsignaal. „Daar heb je het weer". gromt Svein. „Eerst hun koning, dan wij, hèhè. Het zal een mooi gevecht worden." „Geen pijlen meer, lang niet genoeg zwaarden voor al deze mannen", zegt de Noorman bitter. „Ik heb m'n helm nog", grijnst de lange Sakser monter, „en zolang ik die op mijn harde kop heb, kan er nooit veel gebeuren." „Nu, er mag wel een wonder gebeuren, als we hier ooit levend uit willen komen," antwoordt Eric. „Dan gebeurt er zeker ook een wonder", zegt de onverbeterlijke Svein, „dat mag best eens voor een keertje. Het is anders zo'n dooie boel zogezegd." De Noorman luistert niet meer naar het gepraat van zijn vriend. Uit de richting van de Ierse ruiterij klinkt een luid rumoer, vermengd met de doffe tonen van een strijdhoorn. „Laat dat wonder gauw komen", zegt de Noorman met grimmige spot, „of de Ierse ruiterij is er eerder, en dan vertellen wij het geen van allen na, vrees ik."

Dicht naast elkaar staan de mannen zwijgend en somber bij de bosrand, zij die over wapens beschikken in de voorste gelederen, wachtend op de aanval, die het einde brengen zal. „Ik begrijp niet dat we niets merken van het Ierse voetvolk, dat ons achterna kwam, toen we uit de burcht vluchtten", fluistert Svein, hoewel er geen aanwijsbare reden is, waarom hij zou moeten fluisteren. „Die boeven broeden zeker een of ander gemeens uit." „Wat valt er nu nog te broeden", zegt Eric schouderophalend, „ze krijgen ons toch wel, daar zijn verder geen listige plannen voor nodig. Ik vind wel, dat de ruiteraanval lang op zich laat wachten." „Er is zogezegd ook niets meer te zien", mompelt Svein, „wel een boel te horen. Misschien staan ze op een kluitje te jammeren, omdat vriend Criffan van zijn paard gevallen is." Ineens stoot Eric zijn vriend aan en wijst naar de kleine stofwolk, die over de heuvel verschijnt. „Ruiters", stelt Svein vast, zijn helm stevig op zijn hoofd drukkend. Hij strijkt met de duim langs het lemmet van zijn zwaard. „Daar gaan we dan, hèhè." „Het is maar een klein groepje, dat daar nadert", stelt Eric vast, „de voorste is zonder twijfel een Ier, „maar de anderen..." „Huh?" gromt Svein terwijl hij zijn ogen dichtknijpt om beter te kunnen turen. Het volgend ogenblik gooit hij ineens zijn zwaard in de lucht en springt een meter van de grond. „Daar heb je nou het wonder, Noorman. Zei ik het niet? Dank zij mijn helm, wat ik je brom, haha! Of vanwege Fergus' ring! Weet ik het! Maar een wonder is het zogezegd. Dat is Bolan, die daar aankomt, Bolan, die we uitstuurden, om Fergus' vloot te halen."

De vreugdekreten zijn niet meer van de lucht, nu duidelijk wordt, dat het leed geleden is. De begroeting van de mannen is allerhartelijkst. „We hadden, geloof ik, niet veel later moeten komen", zegt Bolan, wijzende op Eric's verwonding. „Onze komst was voor de Ieren een komplete verrassing de strijd is zo goed als ten einde, enkele afdelingen van Fergus' Piraten zitten de laatste resten van Criffan's leger achterna. En intussen vernamen we van de gevangenen, wat hier aan de hand is. Een van die Ieren wees ons toen de weg naar hier. „En nu is het gebeurd", gromt Svein, „dank zij Bolan het wondertje, hèhè. Aan één kant jammer, want ik had me wel wat van dat laatste gevecht voorgesteld." Hij kijkt afwezig voor zich uit. Maar zo is het ook best." Dat zijn de anderen met hem eens en geholpen door enkele stoere krijgers worden Fergus en zijn oude vader, die de emoties nog niet te boven is, op de been geholpen. Dan stormt een ruiter het bosje binnen en laat zich van zijn paard glijden, terwijl hij schreeuwt: „De krijgers van de Ierse koning zijn allen gevangen genomen en al op weg naar hier. Maar Criffan zelf is spoorloos verdwenen!"

„Criffan verdwenen?" herhaalt de Noorman fronsend, „dat kan haast niet. Zijn krijgers hebben hem meegenomen. Hij moet hier ergens in de buurt zijn. Zend ogenblikkelijk krijgers uit om de omgeving te doorzoeken. Zolang deze schurk op vrije voeten is, blijft er onrust." Eric's bevel wordt onmiddellijk uitgevoerd. Dan wendt de Noorman zich met een glimlach tot Fergus. „Wel, ge hebt de strijd gewonnen," zegt hij, „ik moge U als eerste daarmee geluk wensen." Ernstig schudt Fergus het hoofd. „Het gaat niet om mij. Het gaat om Prins Bryan en om Ierland. Mijn doel is gelukkig bereikt en dat dank ik gedeeltelijk aan U, Heer Koning van het noorden. Thans moet ik mij terugtrekken voor anderen, die beter geschikt zijn om de jonge vorst te steunen en voor te bereiden op zijn taak." „Leve Prins Bryan", roept een stem en de mannen om Fergus heen stemmen daar luide mee in. Maar boven het gejuich klinkt ineens een angstige schreeuw en de aandacht der mannen wordt getrokken door de grote drukte op het toernooiveld. Grijnzend duikt het volgend ogenblik het gezicht van een van Eric's Noren uit de struiken op. „Ze hebben hem, die koning", zegt hij „boeren uit de omtrek ontdekten hem en sleepten hem hierheen. Kijk." Op een schavot is een haveloze boer gesprongen en hijst een hevig spartelende gestalte — niemand anders dan Criffan — omhoog. Een ogenblik staart de Noorman naar het weinig goeds voorspellende toneel; dan wisselt hij een snelle blik met Fergus. „Die snaken willen het recht in eigen hand nemen, maar dát zal niet gaan." En met grote sprongen stormt hij naar voren.

Als ik blijf toekijken terwijl het volk zijn vader vermoordt, zal de kleine Bryan mij dat nooit vergeven, flitst het door Eric's brein, als hij met grote passen de groep opgewonden boeren nadert. Fergus' mannen en Eric's Noren staan toe te kijken zonder een vinger uit te steken om de terechtstelling te verhinderen. Criffan heeft de lus al om de hals als Eric's stem fors over de hoofden van de aanwezigen schalt: „Stop, stop zeg ik. Niet gij zult beslissen wat er met deze man zal gebeuren." „En wie dan wel?", schreeuwt een opgewonden Ier terug, die kennelijk niet weet wie hij voor zich heeft. „Bemoei je er niet mee, kerel, dat zijn onze zaken." „Het is de vorst van Noorwegen", hoort Eric een stem roepen. Maar de pachters wensen hun prooi niet meer los te laten. „Laat hem dan maar naar Noorwegen gaan. Wij zullen het hier in Ierland wel opknappen" wordt er teruggeschreeuwd Maar aan dit krakeel komt plotseling een einde, als de woedende stem van Fergus de Stormvogel, die Eric gevolgd is, eensklaps boven alles uitklinkt. „De dappere pachters, die thuis bleven terwijl Fergus' dapperen voor de vrijheid vochten, moeten snel verdwijnen en Criffan loslaten voordat ik mijn mannen een woordje mee laat spreken." Fergus maakt een gebiedend gebaar en de krijgers, die tot nu toe werkeloos toegekeken hebben, springen overeind en in minder dan geen tijd zijn de boeren achteruit gedreven. Even later staat Fergus van aangezicht tot aangezicht met zijn doodsvijand. „Gij ziet het", zegt de Stormvogel, „Uw eigen pachters, Uw eigen volk roept om Uw dood. Uw tyrannie is nu ten einde. Thans zullen wij beslissen voor het bestwil van Ierland en het bestwil van Uw zoon, die wij trouw zullen blijven tot in de dood."

„De moorden, die gij op Uw geweten hebt, zullen nooit met Uw leven betaald worden. Maar ongestraft kunt ge niet blijven", zegt Eric. En daarom wordt ge verbannen," valt Fergus in, „gij en uw aanhang zult nimmer meer terug mogen keren in Ierland." Al is dit een geduchte straf, het is Criffan aan te zien, dat hij opgelucht is er zo af te komen. De grote koningsburcht staat nu open en als de aanvoerders van de opstand daar binnen treden, loopt Criffan ogenschijnlijk vrij, met zijn koningsmantel nog om de schouders, naast de Noorman. De woedende wraakzuchtige blikken ontgaan hem niet maar geen der aanwezigen waagt het in het bijzijn van de kleine Bryan, die nu de slotzaal komt binnenhuppelen, iets te zeggen. Zonder naar zijn vader om te zien, stevent de knaap regelrecht op Eric af. „Is het nu uit?" vraagt hij ademloos, „ik heb vanuit de torenkamer een boel kunnen zien, maar niet alles. Gij hebt gewonnen, hé? Wanneer speel je weer zo'n spel? Mag ik dan meedoen? Lachend klopt Eric zijn kleine vriend op de schouders. Gelukkig beseft deze niet, wat er werkelijk aan de hand is. En dat komt hij — dank zij de houding van Fergus en alle anderen — ook niet te weten. Maar Criffan zélf merkt dat des te meer. De van haat gloeiende blikken overal om hem heen spreken een te duidelijke taal. En met dieper minachting dan men hem nu bejegent, heeft hij nauwelijks een zwerver behandeld. Op een avond, als Eric zich al in zijn vertrek heeft teruggetrokken, knerst ineens de deur en staat Criffan voor hem. Ogenblikkelijk tast Eric naar een wapen. „Vrees niet", gromt Criffan, „ik kom slechts een verzoek doen. Over enkele dagen vertrekt ge. Dan blijf ik hier, bewaakt door dit lage volk. Men zegt, mij te zullen verbannen..." Hij hapert even en vervolgt dan: „Neem mij mee op Uw schip, koning, zet me af op een verlaten eiland, maar laat me niet hier achter."

„Wat, wilt gij nu nog, dat ik U in bescherming neem ook" roept Eric. „En dan nog wel tegen Uw eigen onderdanen?" Hij staart even voor zich uit. Inderdaad is het misschien beter er zelf op toe te zien, dat Criffan zijn verbanningsoord bereikt. In het belang van de kleine Bryan mag er niets met Criffan gebeuren en de kans is groot dat, als Eric, en later ook Fergus, verdwenen zijn, Criffan toch nog vermoord wordt. „In orde", zegt hij kort. „Ge kunt mee op mijn schip, dan zal ik er persoonlijk voor zorgen, dat ge op Uw plaats van bestemming terecht komt." Weinige dagen later is de dag van vertrek daar. Men heeft de kleine Bryan verteld, dat zijn vader een reisje gaat maken met zijn vriend, de Koning der Noren. Maar het schijnt de jongen niet veel te interesseren, des te meer amuseert hij zich met het scheepsvolk, dat ladingen aan boord brengt. „Ontaarde zoon", gromt Criffan, nijdig op de knaap neerkijkend. „Ontaarde vader, meent ge", snauwt Eric hem toe. Hij geeft de Ier een wenk en zwijgend begeeft deze zich aan boord. „Kom terug, heer!" roept Fergus hem bij het afscheid toe. „Hier in Ierland zult ge slechts vrienden vinden." „Ik ben ook je vriend, hè. Als je weer een spel speelt, mag ik meedoen", zegt Bryan met een klein stemmetje. Dan stapt Eric aan boord van zijn schip en nagewuifd door allen koerst hij naar volle zee, waar nieuwe avonturen wachten.

EINDE

Hebt U de andere deeltjes van

ERIC DE NOORMAN

al gelezen **?**

HET VOLGENDE NUMMER HEET:

Deel 49 DE VISSERS VAN DE ZWARTE KLIP

Vraagt er naar bij
Uw boekhandelaar